

Quinquennals 84

UN BELL RECORD

Edita: Ajuntament d'Uldecona
D.L.: T. 162 - 1980

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Carrer Major, 49
Uldecona (Montsià)

CONSELL DE REDACCIÓ:

Jaume Antich Balada (Director)
Felipe Delgado Zubiri (Confecció)
Josep Lluís Millan Masdeu
Agustí Labernia Fabregat
Àngel Millan Sans
Joan Vidal Marín
Francesc Monserrat
Vicent Roig
Manolita Nadal Carceller
Mercè Itarte
Dolors Sanjuan Auba
Juan Manuel Muñoz
José Mª Pasalamar Abella
Rosa Mª Poy Roda

COL·LABOREN:

Extensió Agrària
Cooperativa Agrícola
Comunitat de Regants
Cambra Agrària
Orfeó Uldeconenc
Centre Cultural Recreatiu
La Passió
Banda Local de Música
Agrupació Sardanista
Associació Pares Col·legi B.U.P.
Associació Pares Col·legi E.G.B.
Biblioteca Popular de la Diputació
Club Sant Lluç
Associació de Jubilats
Germandat «Verge del Loreto»
Societat de Caçadors
Penya Ciclista Montsià
Club de Futbol Uldecona
Moto-Club Uldecona
Club Joventut
Club Escacs
Centre Excursionista
Club Billar Uldecona
L'Esplai

FOTOS:

Estudis J. Ferré
Foto-Cine Millan
Josep Mª Querol

Tallers: Impremta J. Dasso
Sant Jordi, 18 - Telèfon 74 02 18
Sant Carles de la Ràpita

Parla el Director

Les extraordinàries Festes Quinquennals d'enguany són ja record.

Una part, doncs, d'aquesta Revista està dedicada al seu record gràfic i escrit.

Però, quasibé sense descans, ens arriben les Festes de Sant Lluç, Patró de la nostra Vila. I encara que amb to menor, també es fan uns dies de festa.

Uldecona repeteix enguany positiva experiència amb les II Jornades de Teatre d'Afeccionats que, gràcies a la iniciativa del Centre Cultural, permet a tots els amants del teatre d'aquestes terres gaudir d'una variada mostra.

I també a aquest exemplar s'informa d'un fet molt important per a la nostra Vila: l'acabament del Pantà d'Uldecona i la seva propera inauguració.

Sembla que aviat començaran obres importants al nostre poble. Però, ..., ja tindrem temps de parlar-ne.

Fins la propera Revista.

Informació de la Corporació Municipal

COMISSIÓ PERMANENT, 27 Agost 1984

ORDENACION DE PAGOS

Se acordó hacer efectivos todos los gastos pendientes ocasionados hasta el día de la fecha.

LICENCIAS URBANISTICAS

Se acordó conceder licencias urbanísticas a las personas que a continuación se relacionan, en los lugares que se indican:

- A Dª Joaquina Saura Pla, en partida "Mangrané", polg. 81 parc. 28.
- A Dª Agustina Sorlí Bordes, en calle San Antonio, 24.
- A Dª María Miralles Urgillés, en calle San Antonio, 9.
- A D. José Torrent Giné, en calle Valencia, 6.
- A D. José Borrás Domenech, en calle Moncada, 18.
- A D. Juan M. Bordes Balagué, en partida "Arbolí", polg. 36 parc. 168.
- A D. Joaquín Giner Gauxachs, en calle Aragón, 12.
- A D. Solmira Conde Cid, en Pza. Mártires Tradición, 1.
- A Dª María Carapuig Raga, en calle Murada de Baix, 69.
- A D. Francisco Cabanes Puchal, en partida "Ceniales", polg. 7 parc. 86.

- A D. José Beltrán Fuentes, en Sant Joan del Pas, calle Mayor, 3.
- A D. Francisco Centelles Gasulla, en calle Mtro. Hierro.
- A D. José Tomás Querol, en calle Mayor, 169.
- A D. Antonio Marín López, en partida "Río" polg. 34 parc. 92.
- A Dª María Querol Mateu, en calle Mtro. Guarch, 6.
- A D. José Ventura Ferré, en calle Mayor, 19.
- A D. Joaquín Querol Mariné, en calle Piedad, 1.
- A D. Tomás Sánchez Reyes, en calle Sta. Bárbara, 23.
- A D. Juan José Brusca Elies, en calle Migdia, 35.
- A Dª Teresa Gavalda Gauxachs, en calle Migdia, 25.
- A Dª Rafaela Garrit Rovira, en calle Muntaner, 4.
- A D. Remigio Roig Torrent, en C^a Montsià, s/n.
- A Dª Carmen Molina Ruiz, en calle Salvador Vidal, 39.
- A D. José Tomás Ausensi, en calle Carmen, 17.
- A D. Santos Morcillo Marín, en calle Tte. Ferré, 37.
- A D. Agustín Campos Aubá, en calle Clavé, 16.

A D. Manuel Raga Roig, en calle San Pascual, 9.

A D. Luis Corral Moreno para construir un almacén agrícola de las características proyecto en finca sita en partida "Río", polg. 34, parcela, 89, y

A D. Juan Verdiell Solá y D. José Carlos Vidal Agustín, para construir un Bar de las características del proyecto en calle Wifredo, 26.

CONCESIONES FUNERARIAS

Se acordó la inscripción de los nichos núms. 618 y 621 del Departamento B. Filas 1ª del Cementerio de Ulldecona a favor de Dª Mercedes Campos Uixant, adquiridos en virtud de herencia.

BOLETINES Y CORRESPONDENCIA

Se dio lectura de una carta recibida del Honorable Sr. Jordi Pujol, Presidente de la Generalitat de Cataluña, relativa a la invitación para asistir a las Fiestas Mayores de la Villa.

MODIFICACION DE LAS SIGUIENTES ORDENANZAS FISCALES

Tasa por prestación del Servicio de agua potable.
Tasa por prestación del Servicio de alcantarillado.
Tasa por aprovechamiento especial por industrias callejeras y ambulantes.

Impuestos sobre circulación.

Por el voto favorable de la mayoría absoluta de los miembros de la Corporación, siete de los trece que la forman, y con el voto en contra de los concejales D. Agustín Verdiell, D. Juan R. Marco y D. José Martorell y D. Agustín Labernia se acordó:

Modificar las Ordenanzas fiscales reguladoras de las Tasas por prestación de los Servicios de agua potable a domicilio y alcantarillado y el impuesto sobre circulación de vehículos.

Y por unanimidad de los miembros asistentes, once de los trece que forman la Corporación, se acordó modificar la Tasa por Aprovechamiento especial por industrias callejeras y ambulantes, dejándolas fijadas en las siguientes cuantías:

Tasa por prestación del Servicio de agua potable.

Viviendas con contador mínimo al año, 1.500 ptas.
A partir de 50 m³ consumidos, 30 ptas. m³.
Viviendas sin contador, anualmente, 4.000 ptas.

Tasa por prestación del Servicio de Alcantarillado.

Por cada vivienda anualmente, 1.800 ptas.
Por cada empresa o local comercial, 2.400 ptas.

Tasa por aprovechamiento especial por industrias callejeras y ambulantes:

Por cada industria callejera o ambulante por metro lineal de ocupación y mes, 500 ptas.

Impuesto sobre Circulación:

Se elevan en un cincuenta por cien los importes previstos en el artº 81 del Real Decreto 3.250/76. (en realidad, un 15 % sobre el año anterior).

También se acordó dejar definitivamente redactadas las Ordenanzas en cuestión con el mismo articulado que tenían hasta ahora.

Y someterlas a información pública por espacio de quince días a efectos de reclamaciones.

IMPLANTACION DEL IMPUESTO SOBRE MAQUINAS RECREATIVAS Y DE AZAR O DE JUEGO.

Se acordó aprobar la Ordenanza Fiscal que grava las máquinas de juego y azar existentes en el Término Municipal en una cantidad anual de cinco mil pesetas.

PLE EXTRAORDINARI, 25 Setembre 1984

Assistents: Alcalde: Jaume Antich. Regidors: Pío Puig, Felipe Delgado, Ramón Raga, Marisa Brusca, Angel Millán, José Labernia, Agustín Verdiell, Angel Labernia, Juan R. Marco, José Martorell. Secretari: Pablo Ferrer.

Excusat: Ramón Callarisa.

Inasistent: Ramón Forcadell.

TOMA DE POSESION DEL CONCEJAL DON JOSE LABERNIA REVERTE.

Fue ratificada por el Pleno de la Corporación la toma de posesión del Concejel D. José Labernia Reverte, habida con fecha 31 de julio del año en curso.

ORDENACION DE PAGOS

Se acordó hacer efectivos todos los gastos pendientes ocasionados hasta el día de la fecha.

LICENCIAS URBANISTICAS

Se acordó conceder licencias urbanísticas a las personas que a continuación se relacionan, en los lugares que se indican:

A D. Conrado Meseguer Celma, en Castell, Afueras, 2.

A D. Ricardo Arquero Martín, en calle Mayor, 33.

A Dª María Bel Gauxachs, en partida "Plans", polg. 7, parc. 59.

A D. José Mª Sarió Tortosa, en calle Sol, 22.

A Dª Rosa Carapuig Lavega, en Murada de Dalt, 18.

A D. Gonzalo Ivars Meseguer, en calle Mar, 48.

A D. Ralf Dorow, para construir caseta de campo de 30 m² en finca sita en la partida "Abeuradors", polg. 38, parc. 77-78.

A D. Gregorio Polo Villares, en partida "Balsa de Montsiá", polg. 60 parcela 5.

A F.E.C.S.A., para instalar dos postes en Avda. Escuelas.

También se acordó conceder una prórroga a la Licencia concedida a Dª Lidia Labernia Ricart para construir un almacén agrícola en la partida "Tosses", polg. 76 parcela 33.

CONCESIONES FUNERARIAS

Se acordó adjudicar el nicho n° 202 del Departamento C., Fila 3ª del Cementerio de la Villa a favor de Dª Isabel Mañaña Parral.

También se acordó la inscripción de los siguientes nichos:

El n° 85 del Departamento A. Fila 1^a a favor de Dª María Forcadell Querol, adquirido en virtud de herencia.

El nicho n° 377 del Departamento A. Fila 1ª del Cementerio de la Villa a favor de Dª Teresa Adell Vizcarro, adquirido en virtud de herencia, y

Los nichos núms. 91, 92 y 93 del Departamento Uco. Filas 1^a, 2^a y 3ª del Cementerio de Valentins, adquiridos en virtud de herencia.

INFORMES APERTURA DE ESTABLECIMIENTOS

Se informaron favorablemente los siguientes expedientes:

El que se tramita a instancia de D. Alberto Ferré Esquerre para la

apertura de un comercio minorista de Alimentación de auto-servicio en el local de su propiedad sito calle Murada de Baix, 52, y

El que se tramita a instancia de D. Juan José Brusca Elías para instalar una carpintería mecánica que traslada desde la calle Padre Palau, 5 a calle Migdia, 35, Miracle, 18-20.

PADRON DE BENEFICENCIA

Se acordó la inclusión en el Padrón de Beneficencia Municipal a los vecinos D. José López Quintanilla y a los consortes D. Bernardino Sanahuja y Dª Concepción Gomá Audí.

CORRESPONDENCIA

Se dio lectura de un escrito del Comandante de Puesto de la Guardia Civil por el que se agradece al Ayuntamiento del blanqueo y aseo

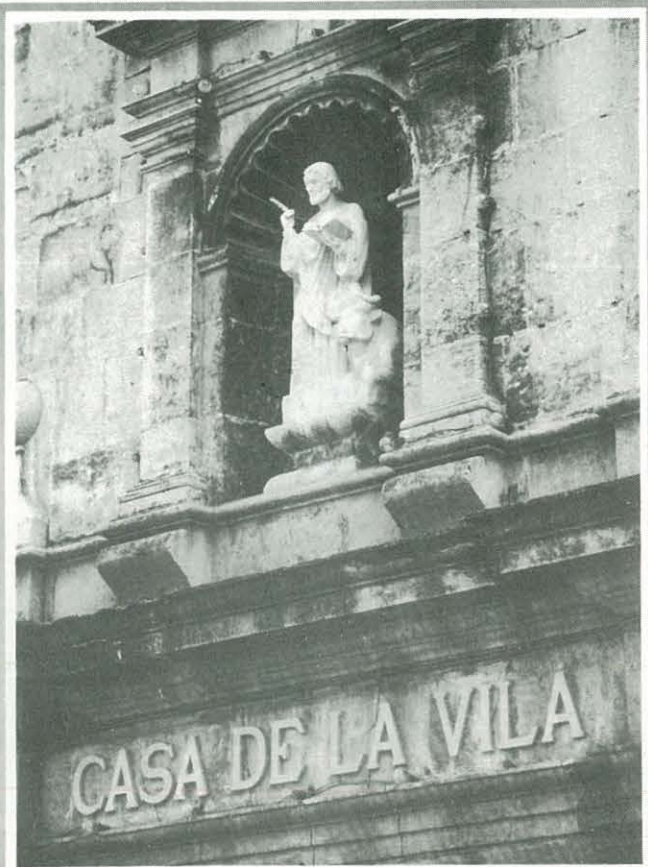
de las dependencias del Cuartel de la localidad.

También se acordó agradecer al Ingeniero Jefe de RENFE, por haber dispuesto el adecentamiento del Edificio de la Estación de la localidad.

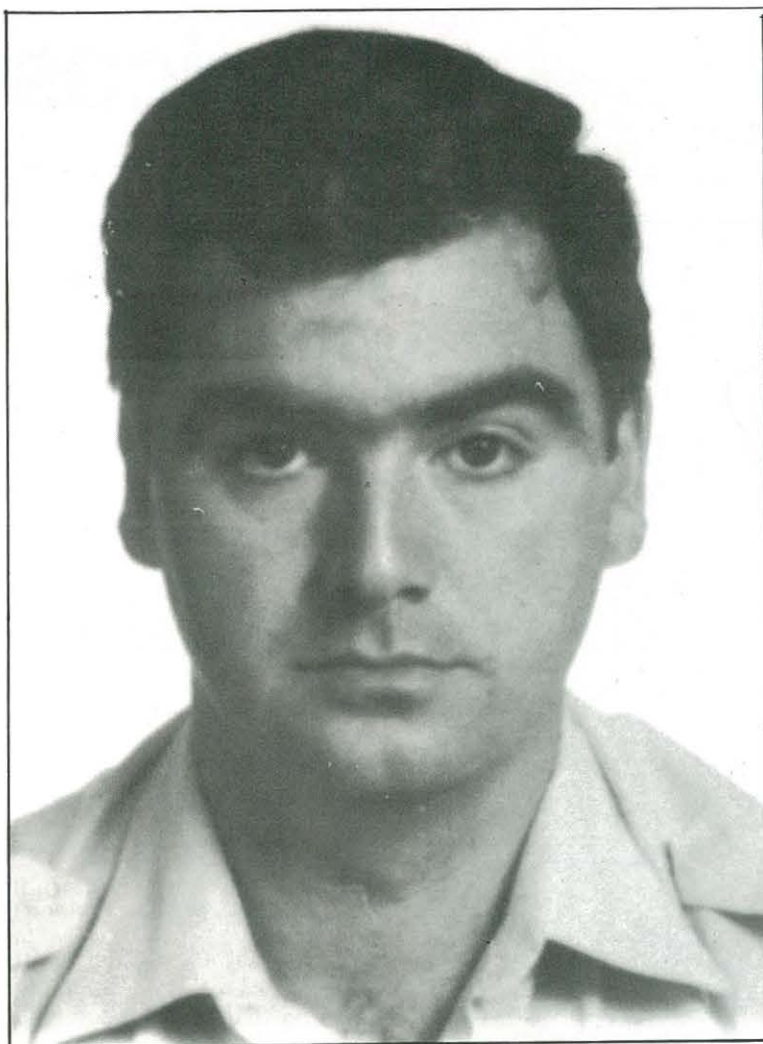
A los Servicios de Cultura y de Carreteras de la Excma. Diputación Provincial por haber sufragado los gastos de la actuación dels Xiquets de Valls durante las Fiestas Mayores y el arreglo de los alrededores de la población y bacheo de diversas calles.

Al Servicio de Carreteras de la Generalitat de Catalunya por el bacheo de varias calles de la población, y

Lamentar la denegación de ayuda del Servei de Cultura de la Generalitat para las Fiestas Quinquenales.

FESTES DE SANT LLUC ULLDECONA 1984

COMISSIÓ DE GOVERNACIÓ

D. José Miguel Carapuig Barberá, va ser el candidat guanyador, a la plaça de Policia Municipal. A primers d'Agost va prendre possessió del seu nou càrrec, des de la Revista deixem constància del fet i li desitgem tota classe de sort en la seva vida professional.

En reunió celebrada el dimecres dia 3 d'Octubre, la Comissió de Governació, va aprovar les Bases per a la provisió en propietat d'una plaça de Policia Municipal; bases que la Comissió presentarà a la pròxima reunió de la Comissió Municipal Permanent, per a seguir així el tràmit reglamentari.

La provisió d'aquesta plaça és fonamentalment per a cobrir la plaça del Guàrdia Municipal En Pascual Arnau Raga pròxim a jubilar-se.

REGISTRE CIVIL

AGOST 1984

NAIXEMENTS

Nom	Dia	Domicili	Pares
SILVIA HOMEDES I NADAL	13	C/. del Mar, 5	Javier Homedes Bonet i M ^a Esmeralda Nadal Carceller

MATRIMONIS

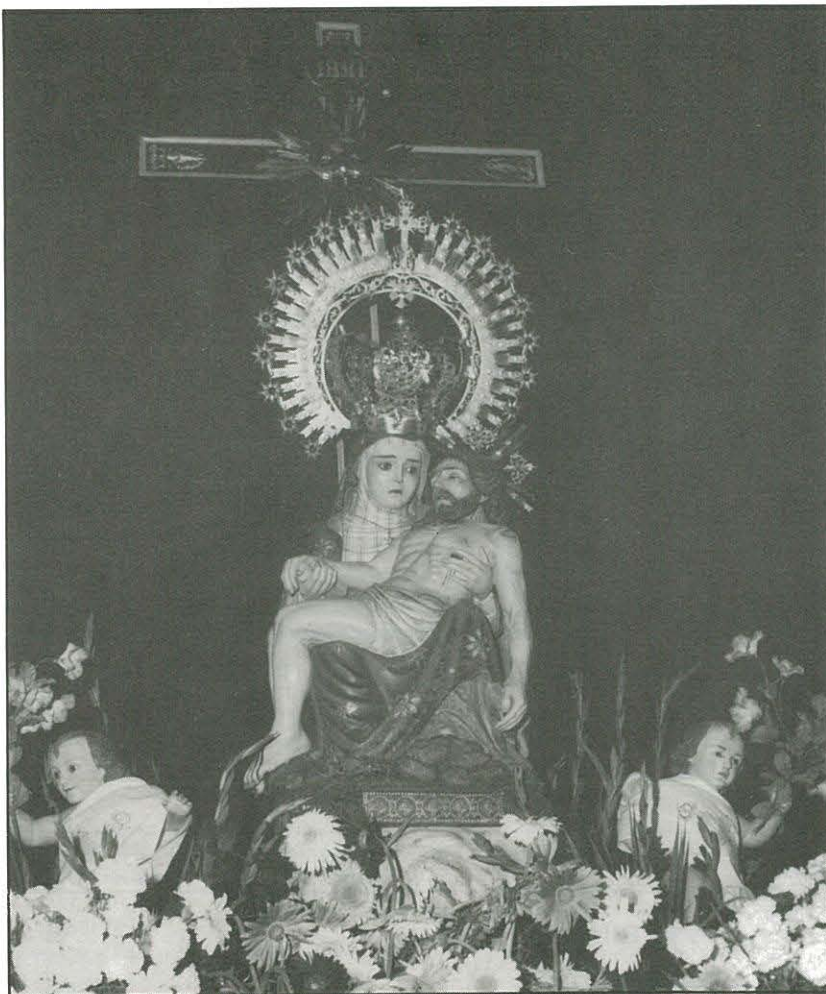
Noms	Dia	Domicili
ROSENDO JOSE GOMEZ I QUEROL amb M ^a JOSE BADIA I VIZCARRO	11	Cuartel Guardia Civil de Sallent (Barcelona)
JOSE MESEGUER I PITARCH amb CARMEN ENCARNACION IBAÑEZ I QUEROL	15	Ferlandina, 16 (Barcelona)
JUAN FIGUERAS I PUJOL amb M ^a CELIA VIZCARRO I REVERTE	18	
JUAN JOSE MASDEU I POMADA amb M ^a JOSEFA MARTINEZ I LOPEZ	18	Mayor, 112 de Ulldecona
RAFAEL GARCIA I JUAN amb M ^a CARMEN CUCALA I FORCADELL	25	San Pascual, 18 de Ulldecona

DEFUNCIONS

Nom	Dia	Domicili	Edat (anys)
JERONIMO CARAPUIG I LLANSOLA	6	Salvador Vidal, 5	85
MARIA VERICAT I MARTI	14	San Cristóbal, 27	83
CARMEN BARRERA I FERRE	24	Carmen, 27	72

Crónicas de nuestra Villa

Efemérides

Con la llegada del último día del mes de Agosto, comenzaba la culminación de nuestras Fiestas Quinquenales de 1984 en honor de nuestra Patrona la Virgen de la Piedad.

Y para aquel atardecer luminoso, claro y apacible, agosteo al fin, Ulldecona había florecido a lo ancho y a lo largo de todas sus calles, de la forma más espontánea y generosa, artísticamente embellecida, reluciente de luces y de colores, con los corazones enfervorizados y los pechos abiertos para el amor y el cobijo en el que iba a guarecerse por unos días la Imagen viajera, que cimbreante desde los hombros de sus hijos, hombres y mujeres, chicas y jóvenes, paso a paso, descendió desde su Ermita por la montaña, cruzó el valle y llegó hasta su pueblo, donde la aguardaban con todas las puertas abiertas, con los corazones anhelantes, con los brazos abiertos, tendidos al más fraternal de los abrazos con que puede acogerse a la Imagen que todos aman, a la Virgen que todos quieren, a la Patrona por quien todos suspiran y a la que todos aclaman y adoran.

Fue tanta la belleza conseguida en el adorno de las calles, fue tanto el acierto conseguido,

Crónicas de nuestra Villa

Por José M^a
Pasalamar Abella

fue tanta la admiración que causaban nuestras calles, todas nuestras calles, tan artísticamente engalanadas, convertidas en un primoroso jardín de fervor y de amor, que llegó la nueva hasta los pueblos circundantes, hermanos todos, y de allí vinieron gentes y más gentes a admirarse y sorprenderse del espectáculo que se ofrecía a sus ojos, y se maravillaban y asombraban de lo que les era dado contemplar y ellos mismos tan gratamente sorprendidos, al volverse, esparcían aún más la novedad, para que fuera por todos conocida y admirada, para que de la efeméride ulldeconense pudiera guardarse el mejor, el más grande y el más amplio de los recuerdos, que a partir de aquellos momentos quedaría como su nuevo hito en el cotidiano quehacer de un pueblo, en la historia de nuestra Villa.

Cada noche, cada una de las noches que estuvo su Imagen entre nosotros, se vio acompañada en su peregrinaje por numerosos cortejos, inmensos cortejos de acompañantes, con sus corazones enchidos por la Fe y el Amor, abiertos a la Esperanza, confiados hacia el porvenir.

Después de cumplir su visita, cada día un día más de su estancia, cada día, un día menos de su permanencia entre nosotros y volver hacia su Ermita, entre los arrullos nacidos de todos nuestros corazones, floreciendo en el sisear de nuestras bocas, de nuestros labios, se cumplía otra vez, y pensamos que quedaba bien cumplida la promesa, el voto formulado como reparación y desagravio, como prueba del amor y cariño que toda Ulldecona siente hacia su Patrona la Virgen de la Piedad.

Així he vist jo les Festes Quinquennals d'Ulldecona 1984

per Joan Manuel Muñoz
"Lo Moreno"

Què com he vist les festes? Quasi bé des d'un palco.

Havia pensat en començar per les coses dolentes, però aquestes, en quant que dolentes, me les estalviaré. Parlaré de les bones.

Una cosa en la qual coincideix la majoria, o millor, la Majoria (la qual cosa implica l'existència d'una minoria) és en què aquestes han estat les festes Quinquennals més lluides de tota la història d'Ulldecona. I en aconseguir aquesta lluentor ha col·laborat quasi bé tothom. (la qual cosa vol dir que hi ha algú que no hi ha col·laborat).

En quant al programa de festes pocs es poden sentir desatesos perquè hi havien activitats per a tots, des dels més marxosos fins al més pacífics, per als del Barça i per als del Madrid, per als de missa i per als no de missa, per a joves i vells. Sense dubte les activitats extraordinàries d'aquestes festes quinquennals han estat les processons per tots els carrers del poble amb la imatge de la verge de la Pietat portada per quasi bé tot el poble, o per quasi bé tots els homes. Sembla que en aquest tema les senyores encara no ho tenen molt bé i poques van ser les que portaren la imatge.

Ah!, Sembla mentida, amb la crisi que hi ha, la gent quan vol com treu els diners de sota les rajoles per arreglar i engalanar els carrers. Aquest jardí tan bonic que suposava tot el poble, des de la meua façana, a la seva, amic lector. Un 10 per al poble d'Ulldecona.

A la fi de tot sempre trobem al conformista a qui li ha agradat tot, a la senyora rànica a qui no ha agradat res i al poble, que gaudeix amb el que li donen i s'ho passa el millor que pot.

I com no, ja podem anar per tot arreu amb la cara ben alta, perquè el que vàrem fer a Ulldecona hi ha pocs amb els "pebrots" (i perdó) suficients per a fer-ho.

Ulldecona va fer tant soroll que tota Espanya, i no exagero, va resonar.

També va haver-hi qui va veure en les festes quinquennals el negoci: "L'any que ve més gent a la Passió". I ara les segones jornades de teatre d'aficionats, i a Nadal els Pastorets i el teatre infantil, el cant coral, els concerts de la nostra Banda; tot al marc del Teatre Municipal, la casa del poble oberta a tota manifestació artística i cultural.

Ara sols queda dir: L'ANY QUE VE... MÉS.

Facetes de les festes

— Gran assistència de públic: La gent d'Ulldecona no se si va dormir molt perquè a les 4 i les 5 de la matinada els carrers del poble estaven plens de gent.

— Va haver processons que havien de parar a cada moment perquè el cap i la cua es trobaven als diferents carrers.

— Els Joglars van tenir que representar la seva obra en dues funcions i no una com era previst.

— Molta gent que va venir de fora no va poder fotografiar els carrers donada l'enorme afluència de vianants que omplien tots, TOTS els carrers del nucli urbà.

— Els aparcaments especials disposats per l'ajuntament en certs moments van arribar a ser insuficients.

— i... algú que tenia previst anar a menjar l'arròs a la Serra de l'Ermita va haver de fer-ho al Montsià perquè l'ermita estava plena.

— Les pubilles i la reina.— La nit del pregó la reina va fer 10 minuts tard, però... l'espera va valer la pena.

— Enguany és una de les poques vegades en què les pubilles portaven totes, totes les festes, la seva banda. I la Banda estrenava director interí.

— La reina d'enguany, amb perdó de les anteriors, ha estat la més guapa, simpàtica, perfecta i meravellosa que jo recorde.

— Les pubilles van acudir la nit dels Joglars de gala, de blanc; d'altres de guerra, de negre.

— Les pubilles van acudir a tot, menys al sopar amb el ministre.

Joan Manuel

A les Quinquennals tothom vol arranjat els seus carrers. Tot i que sempre trobem el típic carrer de la discòrdia en què no fan mai res o la casa, solitària a un extrem de la població, que no vol deixar d'oferir el seu homenatge floral a la Verge de la Pietat. Aquest darrer cas és el de les imatges que veieu.

Aquesta ermita pintada a la paret per mi mateix, que es troba en-

carada a la serra de l'ermita, que es troba al carrer Barcelona cantonada ermita es troba situada a la façana d'una casa on viu una ermitana, que ho fou en la seva joventut. És una d'aquelles coses que l'any vinent, i si Déu vol el proper quinquennari, encara estaran allí, resistint el temps bo o dolent, les ventades i la pols del carrer. I si la poesia us agrada, estic ben segur de que aquest mural també.

Les vivències fetes Art: Pasqual Casaubon

Fa uns quants mesos que vaig conèixer a Pasqual Casaubon, per casualitat. Em va semblar més bé un home seriós, fins i tot li vaig trobar cara de pocs amics.

La qüestió és que li havia de fer una entrevista per a la ràdio. Vam xerrar, però l'entrevista no es va fer. Que sí, que no, si parlem o no parlem, si fem unes preguntes per a la revista o no... En fi, la síntesi serà aquesta. No hi havia res preparat, ni cap convenció, ni cap pregunta. Hem coincidit en circumstàncies diverses. Ho he barrejat tot i han sorgit diversos moments...

He après de Pasqual Casaubon la manera de sentir l'art i d'obrir els ulls a totes aquelles coses que fins ara per a mi no tenien sentit perquè em faltava la més mínima curiositat.

Ara bé, us he de dir que és del tot impossible passejar tranquil·lament pel carrer amb una persona així. I dic que és del tot impossible perquè una se n'adona que no coneix res del seu poble:

— T'has fixat amb la portalada d'aquella casa del carrer Tal? Aquest és Pasqual.

I no m'havia fixat.

— Doncs l'arcada és feta d'una manera diferent a les altres —continua entusiasmada—.

Ho observa tot, ho redescobreix tot i ho sensibilitza tot d'una manera tan natural que la persona que parla amb ell pot arribar a pensar que ha estat vivint aïllat del seu propi poble.

Conéix Ulldecona pam a pam. El nostre terme. Les nostres coses. I efectivament, és aquí mateix on ell ha ensenyat als nostres xiquets a treballar amb argila, a conrear les formes, a esculpir. L'escultura és el seu món.

— S'han de conrear les formes. I s'ha de conrear la sensibilitat, almenys en art. I els xiquets tenen una sensibilitat, però hem de treballar-la i enriquir-la, perquè sinó, la perdem. L'aprenentatge és important —diu Pasqual—.

M'explica que ell va començar de menut sense saber ben bé per què. La cosa certa és que ha arribat lluny, molt lluny. Ha tingut diverses etapes, és clar. En un principi, com és natural, va passar per un academicisme; després feia coses expressionistes, eren de tipus figuratiu, encara que no realistes; tot seguit enceta una època abstracta que va sorgir partint de coses figuratives. I ara per ara, treballa coses completament abstractes, d'aquesta manera gaudeix d'una total llibertat d'expressió.

Un dissabte ens trobem a l'Orfeó. Feia un vent insuportable i els estels feien gairebé esforços per mantenir-se fermes. Parlàvem de les crítiques sobre l'art, de la dèria que tenen alguns crítics de classificar els artistes. I ell, mantenint el seu aspecte seriós, digué:

A mi les classificacions no m'agraden. La gent tendeix a classificar: aquest és el número 1, l'altre el 2... En art, això no serveix. Perquè a mi no és un escultor que m'agrada, m'agraden unes obres determinades d'un escultor.

Està segur. Ho diu convençut com en totes les seves respostes. Li dic: per què vas escollir Ulldecona?

— Per la pedra.

I jo: La pedra és una cosa morta...

— La pedra no és una cosa morta-radical. Hi ha pedres que fan olor, el marbre negre, per exemple. D'altres tenen humitat. Són naturals. Tenen vida.

Més val un "no" clar que un "sí" embolicat. I Pasqual és així, diu el que pensa i en pau.

A la seva exposició d'escultures de les Festes Majors, va treballar amb pedra d'Ulldecona. També va utilitzar marbre italià i marbre de Bèlgica. Diu que la pedra d'aquí li interessa perquè és càlida i té una textura prou bona. De vegades però, també ha esculpit en argila, fusta i bronze.

I, què és l'art?! El món dels escol·lits?! Un altre món... I les mans de Pasqual Casaubon es veuen fortes, dures, però expressives i sensibles

ahora; cansades de tocar pedra. I treballa a l'aire lliure. Ell ho prefeix. D'aquesta manera l'escultura s'integra dintre del context.

— La gent té l'obsessió de preguntar què significa una determinada escultura i li sap greu. L'art no s'ha d'entendre, l'hem de sentir, i no hem de tenir prejudicis a l'hora d'anar a veure una exposició. L'art és sensibilitat. De vegades les figures concretes es veuen, però tampoc no s'entenen.

L'ART és la cosa més important a la vida de l'escultor. El necessita el seu entorn. La seva casa està plena d'escultures. Li pregunto: De quin arbre faries una escultura?

— El xiprer sempre m'ha agradat. És molt espiritual. Però a mi, els arbres m'agrada veure'ls. Jo veig un xiprer, i llavors em suggereix formes que no tenen res a veure amb el xiprer.

— Escolta, i per què no et deixes a parlar en català? —insisteixo—.

— Porque me cuesta mucho, sabes? (se'n riu). Pero yo lo entiendo y me gusta mucho que me hablen en catalán (i això ho diu amb aquell accent tan particular i tan propi d'Huésca; es menja les essences i fa aspiracions).

Evidentment la idea de l'artista sempre ha estat mitificada. S'ha fet molta literatura. Però la mitificació té un preu.

— Un artista pot ser un ferrer —afirma—. L'art és un llenguatge. Llavors, si amb aquest llenguatge comuniqués alguna cosa a la gent, millor. En el cas de l'escultura hi compta molt la intuïció...

I canviem mil vegades de tema. A Pasqual li encanta la literatura i la música. És una persona que valora per damunt de tot la sinceritat i l'ètica. La intel·ligència també. Li agrada la gent culta però senzilla. Sempre intenta fer les escultures de la millor manera. Si s'equivoca, s'equivoca, però almenys està d'acord amb si mateix.

Li pregunto si es creu molt intel·ligent i obre els ulls i fa:

— Au! Altra vegada!

— Et creus molt intel·ligent? —repetixo—.

— Quant a l'escultura, jo sé que no ho sé tot, i vaig experimentant. L'art per a mi és una aventura. Jo he arribat a un punt en què em dono compte que estic limitat, i cada vegada més. Si un no li dóna importància a allò que sap (perquè realment no té importància), és com un misteri, una aventura, no et canses.

I a Pasqual Casaubon, amant de l'aventura i del misteri, el vaig tro-

bar un altre dia quan arribava de treballar vora les 2 de la tarda. Pol·sós de dalt a baix del borrim propi de la pedra. Treballa unes 10 hores al dia. És una feina dura. No es tracta d'anar picant pedra a copets subtils. ¿L'artista no perd la inspiració després de deu hores de sol i vent?

— Això de la inspiració és un concepte molt diferent al que té la gent. Quan tinc una idea la vaig mantenint i la vaig enriuint. És l'embrió que encara no ha fet el seu naixement, i li costa. És el procés de creació, l'escultura està viva. I això, a mi, m'omple. La famosa inspiració és tan sols un moment, eh? No dura una setmana. La inspiració per

a mi és treballar cada dia. Treballar una sèrie d'hores. I a part d'això, viure. Llavors totes aquestes coses es van acumulant, et vas enriuint, i un dia surt. Comunico les meves vivències per mitjà de les escultures.

El món dels artistes, complicat i senzill alhora, sempre ens proporciona l'abrandament necessari per aprofundir en les coses petites de cada dia. Sí, Pasqual, evidentment sou diferents. Ets diferent. No deixis mai de compartir amb nosaltres les teves vivències. Les teves vivències fetes art.

M. NADAL

Literatura Catalana

per Rosa Mª Poy

ALS MEUS XIQUETS

— “Fill meu, què vols ser quan siguis gran?”

— Un nen gran, mare.

Un nen primet, bru i amb els genolls pelats, unes manetes brutes de fang que es refreguen inconscientment, una i altra vegada, pel jersei blanc planxat a la tarda, i un cabell revolt i polsós “d’arena” del munt de les obres i amb uns pantalons plens de sets als genolls i una “calcamonia” a mitja cama i uns ulls negres i vius, amb la nineta clara i lluent. (Rosa, què és això?)

O un d’aquells nens reposats i vergonyosos que seuen el dissabte a la tarda davant el cinema particular, aquells nens amb la camisa abotonada fins al coll i les sabatetes ben embetumades, els de l’entrepà de xocolata i un plàtan, els que fan d’escolanet i un polo de gel. (Rosa, què

és això?) I les nenes maques que no reguen a l’hort fabes i pèsols, sinó que llancen petonets als xicots grans i somnien pujar, ben agarradetes, darrera les motos, i anar al ball totes soles i pintar-se “els morros” amb pintures de colors...

Després, els petits savis, plens de llibretes, premis de redaccions, amb aquella ratlla tan marcada i l’olor penetrant d’aigua de colònia de l’àvia, i els primers cinc duros (quanta riquesa!)...

I els xiquets salvatges, els doctes, els cantaires, i també (per què no?) els malcriats i els nens adults. (Què és això? Què és, Rosa?).

— Perquè no enteneu el què vol dir “aniversari”, “biologia”, “coordinació” o “esterilitat”.

— Perquè no repetiu res.

— Perquè preneu poc i doneu molt.

— Perquè no teniu vergonya.

— Perquè sou ben bé “amorals”.

— Perquè no feu cas a ningú.

— Perquè sou més guapos que un sol.

— Perquè no pregunteu: “Puc estimar-te?” No, vosaltres us llanceu, ben excitats, a llançar petons, a muntar a cavall o estirar els cabells.

(— Rosa, què és això?)

— Això, un petó.

— I, què és un petó.

— Perquè són nens i jo també ho soc.

Rosa

Dedicat a Yolanda, Joaquim, Rosa, Feliu, Neus, Gemma, Mariam, Nando, Juanjo, Josep, Núria i a algú més.

LITERATURA CASTELLANA

per Dolors Sanjuan

UN TEATRE D'AVANTGUARDA

Com ha sorgit d’un somni, entre llums de colors i diàlegs desconcertants, apareix la màgia d’un so nou i vibrant: l’amistat d’unes mans que es cargolen cap a l’espai, una veu sense rostre que ens invita a penetrar a un món desconegut i lliure: EL TEATRE.

Fora les llàgrimes reals i vives, fora la traducció d’uns sentiments ja agafats com a propis.

La realitat és un núvol que s’allunya. L’invisible i màgic ressalta amb unes figures intrascendents i il·lògiques, tot allò que sofrem cada dia es transforma en escenari de colors suaus i formes incitants o provocadores.

Vam conèixer a Brecht, en un temps on el sabor del risc era una llum forta i divina. Una obra: UBU, REY; i un autor: Alfred Jarry.

Tot era un conjunt de fortes emocions. Tota protesta contra un realisme social asfixiant, era poca.

Trossos de vida col·locats dintre d’una nau fosca i perillosa. Abraçades d’enamorats, que busquen trobar-se en el records d’una imatge que s’allunya entre jocs de paraules. Volíem un teatre total, volíem homes lliures, volíem recuperar el temps perdut... volíem ser absurds i il·lògics.

Tan sols vam mirar en Ionesco, i vam descobrir la veritat. Vam recobrar l’alè del desconcertant i vam trobar la burla i la tragèdia barrejada amb l’esperança d’una cosa que no sabem encara ben bé, i ens vam sentir realitzats.

Els homes, són allò que Bekcet ens va ensenyar, i nosaltres ho vam comprendre prou bé.

Què amagaven aquestes ments angunioses. Què ens volien dir amb les seves paraules!

Ens van mostrar un espectacle abans que un text, i la gent es va esbarrar.

Van buscar l’espectador borrós i llunyà i el van fer participar.

No podem deixar de recordar, però, què va passar a casa nostra i a la resta d’Espanya.

Pantomimes i jocs, llums i besades, textos i paraules... món agobiament de sensacions absurdes però enginyoses.

Trencant amb la teranyina que els envoltava, van sorgir grups al marge d’un empresari avar i d’uns negocis burgesos.

Amb les seves “furgonetes”, van recórrer camins i pobles, ciutats i mars.

Amb el seu “atrezzo” i el gust suau de l’obra ben feta.

Sense aquests grups, el nostre teatre seria costumista i conservador de formes arcaïtzants.

Es mereixen, doncs, el nostre ajut perquè amb el seu treball de grup i el seu esforç ens han ajudat a comprendre una mica millor el món i els seus habitants; sense por a la fam ni amor a la fama.

Així “Los Goliardos”, “Tábano” o T.E.I. a Madrid; “Akellarre” a Bilbao; “Corral de Comedias” a Valladolid; “La Cuadra” d’Andalusia; “Quart 23” de València... i com no a casa nostra “Els Joglars”, han sabut fer de la realitat quotidiana un món de mimica i breus però sinceres paraules.

Cal que el teatre cobri força, però deixem d’interpretar obres consagrades pel fet de què ja hi estan. Intentem retrobar la nostra essència sense buscar arrels, sinó mirant al futur.

DOLORS

Orfeo Ulldeconenc

Per supòst després d’unes festes, l’activitat de l’Orfeo, no ha estat massa moguda, si bé no hem deixat d’assajar quasi gens.

En primer lloc voldríem agrair la col·laboració d’aquelles persones que van fer possible la nostra carrossa, que ens va representar dintre la gran desfilada d’aquestes festes.

També voldríem donar les gràcies a la pubilla Tere Nadal, per haver dut a terme el seu càrrec, participant en tot i passant-s’ho bé que en aquest cas és el més important.

Cal remarcar també la presència de l’Orfeo al “Curs Internacional de Música” de Cervera amb la participació de la nostra directora, en l’especialitat de Direcció Coral.

Això, ha estat molt important tant per a l’enriquiment personal d’ella, com per al de l’Orfeo, i al mateix temps per a la Coral Polifònica, en general ja que hem adoptat algunes de les tècniques vocals més importants utilitzades arreu del món. Aquest curs de Cervera va comptar amb músics com: Alain Langre, Erwin List, Jaroslav Broz i la seva orquestra de Brno (Txecoslovàquia), Stanislav Krukowski, el gran tècnic de la veu Helmut Lips, Francesc Llongueres, Manuel Cabero, Mª Teresa Giménez (harmonitzadora de moltes cançons populars i per a infants) i un llarg etcètera de noms importants en el nostre camp.

Ens complau molt el poder oferir una breu síntesi d’un curs tan important com aquest, d’un alt nivell musical reconegut arreu del món, i encara ens fa més goig el poder dir que hi vam ser allí encara que una mica tota Ulldecona.

Harmonia, cant i amistat hi va regnar durant tot el concert que es va fer patent al concert de cloenda a la Seu Vella de Lleida on més de 400 persones (orquestra, cor i solistes) totes elles del curs, van interpretar a més a més d’altres, el TE DEUM de Marc Antoine Charpentier, gran autor francès del S. XVII.

Allí hi va estar Dolors, cantant amb tots i sobretot aprenent força. L’any que vindrà hi tornarem a ser allí, i si pot ser amb més representació.

— Mentre les festes passades resten al record de tots, les altres a poc a poc ja comencen a preparar-se.

L’Orfeo hem organitzat un aplec d’orfeons i corals del que ja se n’havia dit alguna cosa.

El dissabte 20 d’octubre amb la participació de la Coral de Tivissa, la d’Alcalà de Xivert, la coral Ferran Sors de S. Andreu de la Barca, la Coral polifònica de l’Orfeo i com no l’Orfeo Ulldeconenc, es donarà pas al concert de les festes d’Octubre.

Per supòst tots hi esteu invitats; pensem que no us repensareu d’haver-hi anat, sobretot si us agrada la música.

L’Orfeo i la coral hi estem posant molt de treball i carinyo en aquesta vetllada, dedicada a tots vosaltres, als nostres socis i amics... us esperem a tots, no ens defraudeu.

LA JUNTA

Muebles ARNAU

Servicio de montaje gratuito
a toda Cataluña
y Región Valenciana

Major, 82 Tel. 72 03 58
Major, 93 Tel. 72 01 75

ULLDECONA

MANUEL MARTORELL

TRANSPORTES

Carrer del Calvari, 48
Teléfono 72 02 52

ULLDECONA

LABORATORIO FOTOGRAFICO

Avda. Ramón Salomón, 19
Teléfono 720363 · Apartado 7

ULLDECONA

DISTRIBUCIO, VENTA E INTALACIO DE
TUBERIES P.V.C. · FRISOS
PAVIMENTS P.V.C. · MAT. CONSTRUCCIO
I SANEJAMENTS

«Agasa - Balagué»

Aportament d'aigües per a usos industrials
i agrícoles

Carrer del Mar, 15 - Telefon 72 02 16 - ULLDECONA

Funeraria ULLDECONA

Servicios fúnebres a particulares y Compañías

Traslados Nacionales y Extranjeros

Domicilio: C/. Sant Lluc, 16

AVISOS: Dª Teresa Roca Balasch

Pietat, 32

Ràdio Cadena a Ulldecona

Visita dels Directors de Ràdio Cadena de Catalunya

Els directors de totes les emissores de Radiocadena a Catalunya foren invitats per l'alcalde d'Ulldecona, Jaume Antich, a visitar el nostre poble durant les seves festes quinennals. Amb aquest motiu, els directors de Radiocadena a Barcelona, Gerona, Tàrraga, Igualada, Tarragona, Tortosa i Ulldecona van aprofitar per a realitzar aquí una de les reunions que mantenen mensualment per tal de comentar experiències de les respectives emissores i unificar criteris de cara a una actuació conjunta com a xarxa d'emissores amb uns fins concrets.

Alguns d'aquests fins, en trets generals podrien ser:

— Ajudar a la recerca de les arrels i de la identitat pròpia de l'autonomia catalana, així com difondre la identitat cultural del Principat, incloent el fet lingüístic diferenciat.

— Reflexar la realitat social, cultural i econòmica de les zones d'influència de les diferents emissores.

— Fomentar la participació dels oients en les diferents emissions.

— Donar sentit local i comarcal als diferents programes emesos, amb un tractament d'acord amb la

diferent idiosincràsia de les zones d'audiència.

— Apoiar les accions constitucionals de la Generalitat i de l'Estat amb campanyes concretes de divulgació i servei públic.

— Promocionar les activitats i iniciatives culturals, socials i econòmiques, el fi de les quals sigui aconseguir un major desenvolupament i benestar de les comunitats locals.

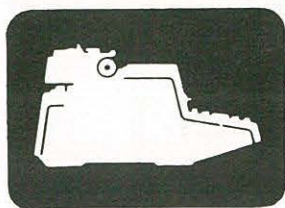
— Potenciar el sentiment de solidaritat per mig del coneixement mutu de les peculiaritats, aspiracions i problemes de les diferents comunitats que formen l'Estat espanyol.

En aquest darrer punt la nostra emissora, Radiocadena a Ulldecona, té una important tasca a realitzar, donada la seva situació, al bell mig de dues autonomies, de dues comunitats germanes, la Comunitat Valenciana i el Principat de Catalunya.

Cal recordar que Radiocadena pertany a RTVE, juntament amb Ràdio Nacional i TVE.

Els directors de Radiocadena a Catalunya, després de mantinguda aquesta reunió foren invitats a diferents actes de les nostres festes, entre d'altres assistiren al ball típic de Mantons de Manila, el "Xim, Xim", on per cert es van emportar una molt agradable sorpresa, per l'ambient popular, de festa, de joia, que respirava Ulldecona en les seves festes.

Els agraïm, per supòst, la seva presència i confiem en una nova estada dels directors a la nostra vila.

COL.LABORACIONS

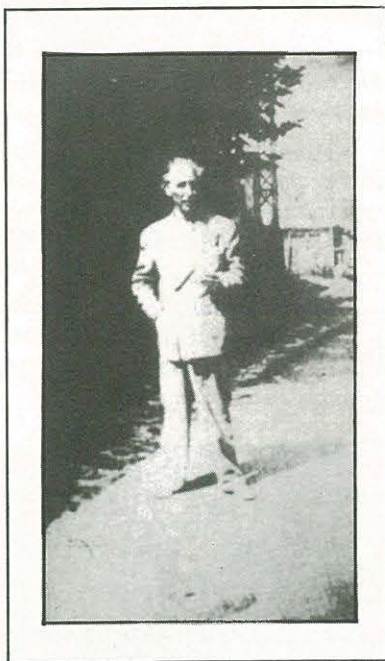
Lluís Companys i Jover *President de Catalunya*

LLUÍS COMPANYS I JOVER,
PRESIDENT DE CATALUNYA

El dia 15 d'Octubre s'haurà acomplert el 44 aniversari de l'afusellament al Castell de Montjuïc de Lluís Companys, President de la Generalitat de Catalunya. Nascut al TARRÒS (Lleida), advocat de professió i amb 58 anys, va morir després d'haver-li tocat ser President de la Generalitat en uns anys molt difícils, i succeint en el càrrec a l'Avi, Francesc Macià. Evidentment no vull ara, no es tracta d'això i no n'estic prou documentat, analitzar la seua tasca com a polític, els seus possibles encerts o desencerts, aquesta és una altra qüestió, vull simplement retre un homenatge modest a l'home, al Companys home, que va demostrar una enorme valentia en els seus difícils darrers moments, una valentia al servei de Catalunya i de les seues llibertats, crec sincerament que el Companys-home esborrà amb la seua mort els possibles errors del Companys-polític.

Amb Lluís Companys es volia matar tota una manera de ser, tota una manera diferent d'actuar i viure, simplement per ésser diferent, el seu no fou un afusellament més de tants de l'època, volia simbolitzar l'afusellament de tot un poble, per això s'ha dit que el seu procés fou un «procés a Catalunya». Avui 44 anys des-

prés, encara ningú no ha reivindicat públicament la figura del President Companys, Catalunya encara li deu el seu homenatge; mentres, l'estatua del qui signà la seua sentència continua presidint el Cas-

tell de Montjuïc, la fortalesa que durant anys ha sotmés Barcelona. Catalunya doncs, deu encara l'homenatge a un home que simbolitza a tants i tants catalans que des del 1714 han perdut la vida per defensar la seua pàtria, homes de tots els colors i, credos polítics però amb una idea comú: CATALUNYA.

Al recordar un cop més a Lluís Companys, no vull remenar res ni molt menys, però bo seria recordar que a l'igual com ell no ha estat satisfet públicament, Catalunya no ha estat satisfeta de totes les malvestats i atropellaments que ha sofert els darrers anys ¿qui i quan se'ns rescabalarà de tot el dany que com a poble hem sofert? Al contrari, avui hi ha encara molts bastons a les nostres rodes, moltes pedres, que entrebanquen el nostre camí, i cal un treball pacient però seguit i coratjós, encara que la major llàstima és que moltes vegades nosaltres mateix ens tirem pedres a sobre o al nostre camí.

La figura de l'home que avui recordem ens hauria de fer cavil·lar molt, per a que mai més a la nostra terra es puguin repetir aquestes salvatjades, amb cap home sigui de les idees que sigui, però al mateix temps ens hauria de recordar als catalans que la lluita continua, que encara no hem assolit ni de bon tros molts dels objectius pels quals ell i tants altres lluitaren i moriren, i que avui malgrat Estatuts i Constitucions ¿qui mana realment a casa nostra?

Acabo amb paraules del mateix Lluís Companys: TORNA—REM A LLUITAR, TORNA—REM A SOFRIR, TORNAREM A VÈNCER. Salut i memòria.

JOSEP—LLUÍS MILLAN

OPINIO

Teledium

Por Anabel Folch

Los que fueron a ver el Teledium, pudieron comprobar que no se escupió al rostro de la Virgen, ni se pusieron velas y no hubo tampoco ninguna noche histórica.

El Teledium fue simplemente una comedia, una crítica a las iglesias, en la cual se dijeron verdades.

Creo que esas verdades, fue lo que molestó a este grupo de feligreses y mujeres devotas, según se autocalifican ellos.

Lo único que consiguieron estos personajes, fue dar una nota desagradable a estas fiestas y demostrar su cobardía.

Sí, su cobardía, enviando folletos de mal gusto, usando como excusa la Virgen para hacer propaganda política y ni siquiera se molestaron en poner sus firmas, aunque no hacía falta, porque todos sabemos quien ha sido.

Aquí nadie deja de querer a la Virgen, por ir a ver el Teledium, ni es un blasfemo; hoy en día hay una Constitución que nos da libertad para ir a una obra de teatro y la misma libertad deja opinar, por eso mismo todos opinamos a favor o en contra, sobre el mismo tema.

Pero ante todo deben respetarse las opiniones, sean o no las mismas que las nuestras.

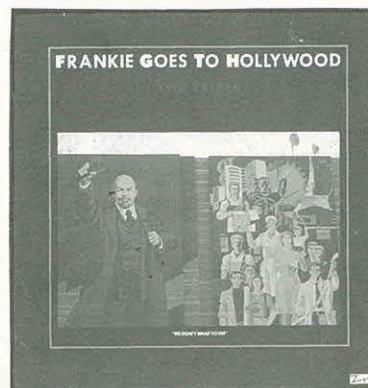
Frankie Goes To Hollywood

Pocos escándalos tan sonados recuerda la historia del rock británico como el protagonizado algunos meses atrás por FRANKIE GOES TO HOLLYWOOD, a excepción, claro está, de aquella sonora bofetada que los SEX PISTOLS propinaron al monárquico corazoncito de los ciudadanos del Imperio. "God Save The Queen" fue el aperitivo, "Relax" el plato fuerte del menú. De poco sirvió que la BBC prohibiera la radiación del tema así como el video-clip filmado por los miembros del grupo para promocionar la canción. El público convirtió a "Relax" en un número uno fulgurante y el éxito se extendió como un reguero de pólvora a gran parte de los mercados europeos, incluida España donde el tema ha sonado en todas las emisoras con insistencia y ha llenado pistas de baile.

Pongamos un poco de orden en la narración, ¿Quién son FRANKIE GOES TO HOLLYWOOD?, ¿De dónde salen?, ¿Qué pretenden? Por partes, FRANKIE GOES TO HOLLYWOOD es un quinteto de Liverpool integrado por Holly Johnson y Paul Rutherford, los cerebros grises del grupo y sus voces cantantes, Mark O'Toole al bajo, Peter Gill a la batería y Brian Nash a la guitarra. Cinco personajes nada convencionales que han logrado conferir a su música fuerza y dramatismo en un peculiar y original

Ritmos de hoy

Por José R. Balagué

impresionismo sonoro. Sus temas, "Relax" fue una buena muestra, hablan de violencia, sexo y drogas con aparente indiferencia. Es extraño que un grupo así viera la luz en una ciudad de legendaria tradición pop como Liverpool. FRANKIE GOES TO HOLLYWOOD son, en cierto modo, la otra cara de la moneda, la otra cara de la imagen aséptica de los BEATLES, y su música todo lo contrario del sello sonoro característico de los grupos locales (OMD, China Crisis).

Trevor Horn, antiguo miembro de The Buggles y nombre directamente implicado en el éxito de los grupos como Asia, Yes, ABC, Propaganda, decidió producir al grupo. Así nació "Relax", un tema que logró que el té y las pastas se le atragantaran hasta la mismísima reina.

En los últimos meses los cinco componentes de FRANKIE GOES TO HOLLYWOOD y Trevor Horn han trabajado intensamente en los ZZT Studios londinenses preparando los temas que deberán integrar el primer LP del grupo. "Two Tribes" es el nombre de la composición que nos llega ahora a modo de adelanto, una pieza editada en sencillo con el sello característico del grupo, música incisiva, mezcla de funky y disco, perfecto arreglo.

José R. Balagué

Situación límite: Nuestra cantera musical

Increíble pero cierto: el pop español parece estar atravesando una época dorada, los grupos proliferan por doquier, los sellos independientes están llegando al límite de sus posibilidades editoriales y reina por todas partes un ligero ambiente de euforia propio de los que no acaban de creérselo. Toquemos madera, no vaya a ser que todo se desvanezca como un sueño y nos encontremos como antes.

La «movida» madrileña jugó el papel decisivo en todo este asunto. Algunos grupos ya son leyenda, otros con escasos medios empiezan a dar sus «primeros pasos». Este es el caso de SITUACION LIMITE. Un grupo vinarocense que existe como tal desde principios de año, su formación original incluía a Abelardo (guitarra), Agustín Prades (teclados), Pepe (bajo) y Juan Angel (batería), unos meses después entraría a formar parte del grupo Sergi (vocal). Su primera actuación coincidió con la inauguración de una nueva sala de baile en Vinaròs. El pasado 7 de Octubre estuvieron en la discoteca Red Poppy, ofreciendo un recital de pop vigoroso, con todo tipo de propuestas rítmicas, tensas, estimulantes y arriesgadas. La fórmula de SITUACION LIMITE une a su fresco sonido una particular visión de cotidianidad a medio camino de la melancolía y la electricidad. Sus temas son sorprendentes de principio a fin en los que la linealidad está

determinada por unas cotas rítmicas mínimas de las que SITUACION LIMITE no se apea a lo largo del repertorio que integran sus conciertos. Y esas cotas son una excelente lección de como hacer pop & rock original, contundente y efectivo. La base instrumental sobre la que se mueve la voz de Sergi es sencillamente formidable.

Esperemos que a pesar de los escasos medios, de los que antes hacía referencia, no sean un serio obstáculo para llegar a materializar su esperado sueño, el disco.

Tal vez nos equivocamos, pues vaticinar siempre implica un riesgo pero indudablemente estamos ante un gran grupo. Sinceramente: SITUACION LIMITE. Cosa fina.

José R. Balagué

Records d'ahir de la Vila

Foto: José Martorell Canalda

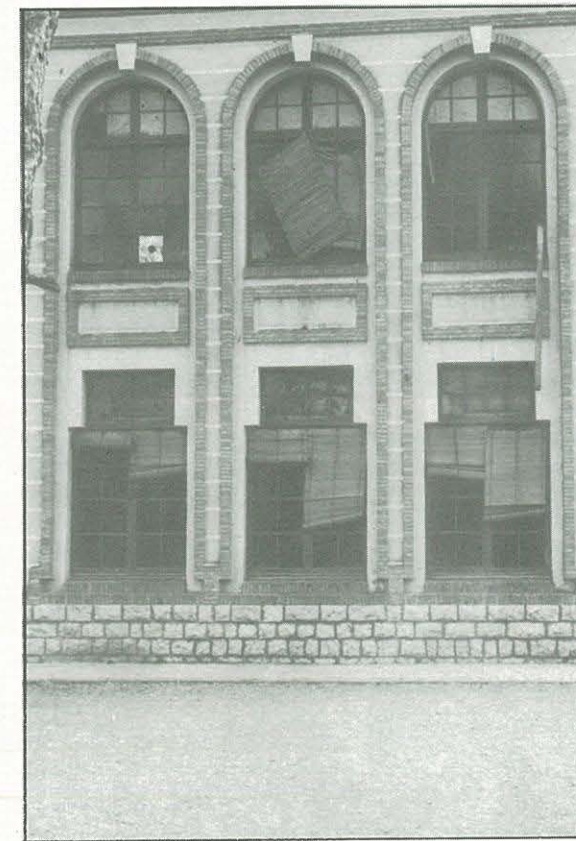

Foto: Angel Millán Sanz

Tiempo de vivir

por Vicente Roig

Fiestas Mayores y Menores

Con la tranquilidad y las ventajas que proporciona el enjuiciar los acontecimientos a "toro pasado", me he permitido abusar de la benevolencia de los lectores y particularmente de los que tienen la amabilidad de leer mis colaboraciones —alguna que otra vez— para comentar nuestras Fiestas Quinquenales.

La opinión general —incluida la mía— es que los actos culturales, artísticos, deportivos y populares organizados por dos Entidades locales en colaboración con el Ayuntamiento han sido, mayoritariamente, del agrado de nuestros vecinos. Se puede entrar en amigable polémica sobre la forma como se adjudicaron los puestos de los típicos "carafals". Creo sinceramente que algunas iniciativas parecen más lógicas, aunque apunto que no son perfectas. Partiendo de la base del sorteo, fórmula bastante justa, sólo basta introducir algunas modificaciones —que se han comentado y que encuentro acertadas— y que permitirían una más equitativa distribución para no caer en el abusivo sistema que se está empleando con la inscripción de 10 o 15 personas de una misma peña con lo cual consiguen asegurar un puesto. A pesar de todo el espectáculo taurino agradó, siendo como siempre el punto neurálgico que reúne a una buena masa de gente ávida de espectáculo y entretenimiento.

Las manifestaciones culturales han sido múltiples y variadas, destacando sendas exposiciones de pintura y escultura y la convocatoria de un concurso nacional de fotografía. Quizá faltó una jornada dedicada al teatro. Me refiero al teatro amateur donde nuestra Villa es fiel exponente del mismo.

Las actuaciones artísticas, las denominadas de pago, deben considerarse aceptables, destacando sobre todas la actuación de la Trinca, que dada su naturaleza y buen hacer en un escenario tienen abonado el te-

reno para conseguir un verdadero éxito, algo que sí consiguieron. Magníficas las actuaciones de Juan Pardo y las conocidas orquestas "Mancy" y "Europa". Me reservo para el final "Teledeum" por creer que merece un comentario más amplio.

En el aspecto deportivo hay que destacar la gran variedad de confrontaciones: Tenis, natación, ajedrez, tiro, ciclismo, patinaje, balonmano, fútbol-sala, trial indoor y alguno más. Mención especial al triunfo deportivo obtenido en la celebración del 1er. Torneo Cuadrangular de Fútbol, con la agradable sorpresa de su éxito económico. Falta le hará al amigo Josep Lluís.

Los espectáculos populares donde su asistencia era gratuita tuvieron un éxito fabuloso. Algo normal y consecuente entre la gente. Creo es el momento, quizá, para realizar un estudio a fondo sobre la posibilidad de realizar unas verdaderas fiestas populares organizadas por el pueblo y para el pueblo. Intentarlo a nivel de diálogo cuesta poco señores concejales: o a quien corresponda.

Como este año las Fiestas Mayores han coincidido con las Quinquenales, hay que hacer resaltar el esfuerzo realizado por una mayoría de gente —unos más otros menos— del pueblo. La superación es constante en cada quinquenario y el ingenio se agudiza cada vez más. Este año, en general, ha sido una labor verdaderamente creativa en base a su elemento principal: la flor artificial de papel. También debo resaltar con cierta amargura algo paradójico. Lo que tendría que ser motivo de unión —por la forma colectiva que se realiza— a veces produce enfrentamientos personales que tardan cinco años en cicatrizar. O sea en el próximo quinquenario. Irracional pero cierto. De todas formas mi sincera felicitación a todas aquellas personas que durante muchas semanas y con su desinteresado esfuerzo han hecho posible que nuestra población haya sido la admiración de unos visitantes que se han visto agradablemente sorprendidos del buen hacer y la habilidad manual de nuestras gentes.

No voy a juzgar la actuación de tioros y troyanos con motivo de la representación de la obra "TELE-DEUM" ofrecida por Els Joglars en el Teatro Municipal. Ahora bien, sí quiero dar mi opinión —a título personal— de un acto teatral o más bien de un fenómeno teatral relacionado con la obra.

Como la mayoría sabe, debido a las declaraciones públicas de algunas Jerarquías eclesásticas tachando a la obra de blasfemia, anticlerical, etc., la polémica se desató como un torrente; y lo que en principio parecían hechos aislados y de hecho fueron así sirvieron posteriormente para Albert Boadella, director de la obra, como el vehículo propagandístico nunca soñado pero quizá esperado, por lo menos en apariencia. Según opiniones de crítica teatral y seguidores dels Joglars, "Teledeum" no es precisamente la mejor obra del Grupo teatral. Se da la paradoja que una obra patrocinada, según creo, por la Generalitat a través de la Conselleria de Cultura, en el Ayuntamiento de Lérida se produjo una votación para autorizar o prohibir su representación. Pues bien Convergència i Unió se abstuvo. Esto demuestra que no se esperaba tanto bullicio.

Por esas razones y algunas más, donde se ha representado, ha sido un verdadero éxito de público.

A grandes rasgos trato de reflejar el fenómeno social que ha derivado que también en nuestra Villa, su representación, haya conllevado polémica y levantado actuaciones más o menos desacertadas. Yo acepto que la obra pueda herir susceptibilidades en aquellas personas con una marcada sensibilidad religiosa. Es posible que sea así, pero también entiendo que no pueden tener ningún problema moral: con no asistir a la representación trauma resuelto. Lo preocupante y triste es ver como sirviéndose del anónimo una minoría de gente —afortunadamente— se aprovecha para meterse en el terreno personal de forma incorrecta. Esta minoría defensora a ultranza de las buenas costumbres cristianas que se escandaliza de actos como "Teledeum", yo les recomendaría un poco de atención a Chile, Nicaragua, etc. etc. Por favor repasen los acontecimientos mundiales. También me asusta que se hable del 39 en el 84, porque creo que en 36, 37, 38 y 39 en todas partes cocían habas y en la casa de todos calderadas. Lo que necesita este país es precisamente todo lo contrario: olvidar que hubo una guerra fratricida y tratar de convivir en armonía y paz. Lo contrario es desear otro sistema de vida que la mayoría de españoles hemos olvidado y cambiado por un régimen democrático.

Finalmente apostillar que los panfletos aparecidos en nuestra población hubiera preferido que estuvieran firmados con nombres y apellidos. De otra forma no nos sirve para los que queremos vivir democráticamente y respetar la opinión de los demás.

Centre Cultural i Recreatiu

Lliurament de Premis del XIII Concurs de Dibuix Ràpid

El dia 11 de setembre al migdia tingué lloc a l'Ajuntament, el lliurament de premis del XIII Concurs de Dibuix Ràpid, que patrocinat per l'Ajuntament, La Caixa d'Estalvis Provincial i els Serveis Territorials de Cultura, ha organitzat com tots els anys el Centre Cultural i Recreatiu.

El jurat va estar compostat per: Juan Lázaro, Juan A. Lázaro, Josep Mª Mola, Marisé Pasalamar i Dora Campos, als qui donem les gràcies per la seva col·laboració.

Els premis als millors dibuixos van ser per als següents participants:

CATEGORIA A — 6 i 7 anys

TEMA OBLIGAT

1er. premi: Sandra Castell Albesa.
2on.: Daniel Itarte Valls.
3er.: Cristian Pascual Riba.

TEMA LLIURE

1er.: Sílvia Villarroya Bustos.
2on.: Rosa Mª Pla Bel, Neus Forcadell, Carapuig, José A. Lázaro Armela.
3er.: Marta Gallardo Mollá.

CATEGORIA B — 8, 9 i 10 anys

TEMA OBLIGAT

1er.: Feliu Mollá Martí.
2on.: Neus Pla Bel.
3er.: Víctor Lavega Palau.
Accessit: Dolors Quintana Serra y Juan J. Matamoros Sorlí.

TEMA LLIURE

1er.: Feliu Mollá Martí.
2on.: Víctor Lavega Palau.
3er.: Laia Castell Albesa, Neus Pla Bel, Enrique Ollé Ricart.

CATEGORIA C — 11, 12 i 13 anys

TEMA OBLIGAT

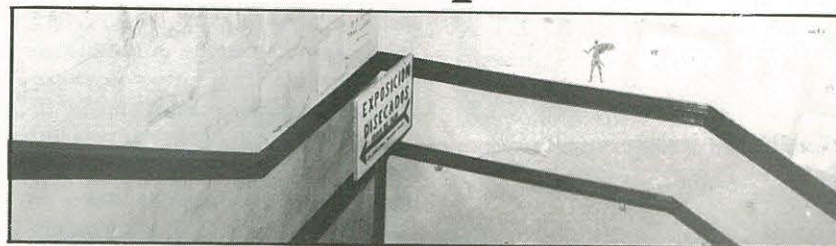
1er.: Pere Millán Arbós.
2on.: Pedro Callarisa Elies.
3er.: José R. Doménech Ventura
Accessit: Pilar Millán Arbós.

TEMA LLIURE

1er.: Pere Millán Arbós.
2on.: Cristina Marín Torres.
3er.: Nuria Saúch Cruz, Domingo Vidal Soriano, Sonia Tordera Querol.

CATEGORIA D— de 14 anys endavant

1er.: Mª José Pla Bel.
2on.: Vicent Gisbert Itarte.

II JORNADES DE TEATRE D'AFECCIONATS

TARDOR 1984

AL TEATRE MUNICIPAL D'ULLDECONA

Dia 6 d'Octubre

"Grup de Teatre Ditirambo" de La Sénia (Montsià).

"LOS BLANCOS DIENTES DEL PERRO"

D'Eduardo Criado. Director: V. Domingo Segura i Roca.

Dia 13 d'Octubre

Grup de Teatre de Sant Jaume d'Enveja (Baix Ebre).

"LA PEGA GREGA"

Paròdia de tragèdia grega. Directora: Marta Manzaneres.

Diumenge, dia 21 d'Octubre A les 7 de la tarda

"Grup de Teatre Torreblanquins" de Torreblanca (Castelló).

"LA ROSELLA"

De José Mª Peris Celda. Amb poemes de Bernat Artola i la col·laboració del Grup de Danses l'AR-JUB. Director: Manolo Segura.

Dia 27 d'Octubre

Grup Escènic del Patronat de Tortosa (Baix Ebre).

"UN ALTRA FEDRA si us plau"

De Salvador Espriu.

"NEL·LO BACORA"

Director: Josep Mª Ribes i Herrero.

Dia 3 de Novembre

"Grup de Teatre La Barretina" de La Fatarella (Terra Alta).

"LA DIDA"

De Frederic Soler (Pitarra). Director: Ramon Llop i Pascual.

Dia 10 de Novembre

Grup de Teatre Municipal d'Ampostà (Montsià).

"YERMA"

De Federico García Lorca. Director: Jordi Serret.

Dia 17 de Novembre

Centre Dramàtic Talia de Lleida (Segrià).

"MASSA TEMPS SENSE PIANO"

D'Alexandre Ballester. Director: Josep Fonollosa.

Dia 24 de Novembre

Cloenda de les "II Jornades de Teatre" amb l'actuació de la Secció de Teatre del Centre Cultural i Recreatiu d'Ulldecona (Montsià).

"EL CAFE DE LA MARINA"

De Josep Mª de Sagarra. Director: Pere Sans i Arasa.

Després d'aquesta última actuació es lliurarà a tots els Grups una Placa Commemorativa.

Agrupación de Veteranos de Fútbol

Desde hace ya algún tiempo se está intentando formarse en Ulldecona la Agrupación de Veteranos de Fútbol. Parece al fin, y promovido por una serie de personas vinculadas al fútbol, está muy próxima la formación de dicha Agrupación. Gracias al esfuerzo y trabajo de lo que en un principio parece ser la junta directiva se ultimó en el plazo de pocos días la inscripción en el Campeonato Provincial de Veteranos de Fútbol el cual dio comienzo el pasado sábado día 29 disputándose en el Campo Municipal Ulldeconense el primer encuentro de competición enfrentándose al Vilaseca, el resultado final fue de 1 a 2, no obstante pudimos recordar las buenas tardes de fútbol que nos ofrecían domingo tras domingo y el público asistente disfrutó de lo lindo viendo las evoluciones de los Millán I, II, y II, Grau, Labernia, Mario, Bosch, hasta un total de 17 jugadores que quisieron poner su granito de arena para alzarse con el triunfo que creemos hubiese sido merecido por el juego desarrollado, en especial la primera mitad y cuando todavía las fuerzas no habían abandonado a los Veteranos Ulldeconenses. Enhorabuena por esta iniciativa en la que con la colaboración de todos los aficionados al fútbol local podremos volver a recordar aquellas tardes gloriosas de fútbol en Ulldecona. En un principio la junta directiva está formada por José Bel como presidente, Angel Labernia, vicepresidente, Paco Callarisa, secretario, Joaquín Sauch, tesorero, y como vocales: Manuel Callarisa, Joaquín Poy, Laurentino Callarisa, Ignacio Grau, Joaquín Vidal, Antonio Muñoz, José Mª Riba.

— El señor Fernando Ledesma Bartret és actualmente Ministro de Justicia. Eso es de dominio público, pero a nosotros nos gustaría hablar un poco con la persona, entrar un poco en su faceta propiamente privada.

• Encantado

— ¿Dónde nació nuestro pregonero?

• Yo nací en Toledo hace 44 años.

— ¿Casado?

• Estoy casado. Tengo cuatro hijos. De los cuatro dos nacieron en Barcelona, uno de ellos por cierto se llama Jordi, los dos del F.C. Barcelona, acérrimos. He vivido seis años en Barcelona ejerciendo como fiscal. Posteriormente hice unas oposiciones a magistrado de lo contencioso administrativo y mi vida ha discurrido por Palma de Mallorca, Valladolid y Madrid. Accedí posteriormente al Consejo General del Poder Judicial y ahora estos dos años que llevo como Ministro de Justicia.

— ¿Conocía Ulldecona?

• No conocía Ulldecona. Conocía la provincia de Tarragona en su parte norte, pero no esta zona. La verdad es que han sido las lecturas que he hecho las que me han permitido conocer Ulldecona y, como he puesto de manifiesto en mi pregon, yo personalmente he descubierto a dos ilustres ulldeconenses de los que he hablado porque me parece que tuvieron una importancia, no solamente en la historia de Ulldecona sino en la historia de España. Cada uno en su momento histórico pero coincidiendo los dos en un planteamiento pro-

Excmo. Sr.

D. Fernando Ledesma Bartret

Ministro de Justicia

Pregoner de les Festes Quinquennals d'Ulldecona 1984

gresista, tolerante, científico y democrático de la vida.

— ¿Ha visto algunas de las calles engalanadas?

• He visto, porque acabo de hacer un recorrido por las calles, y estoy, de verdad, literalmente entusiasmado y quiero destacar dos aspectos. Mi impresión ahora gira entorno a dos polos. El primero es una impresión de belleza, que realmente aquí se ha acumulado, se ha acumulado un sentido de la estética, una belleza muy grande, las calles están muy bonitas, muy bonitas, se ha derrochado mucho gusto, y ese sentimiento estético lo

destaco. Pero junto a él, inmediatamente, inseparablemente, quiero destacar otro factor que me parece enormemente importante. Esto no se puede hacer si no es con la participación de toda la gente. A mí lo que me ha llamado la atención en Ulldecona es el grado de integración social. La movilización popular. La ilusión que ha puesto la gente. Y esto es un símbolo de progreso. Es un símbolo de cultura, porque los pueblos más cultos y civilizados son aquellos en los que los asuntos colectivos interesan a todos. No se dejan en manos de unos representantes sino que hay un grado impor-

tante de participación. Esta es una manifestación de cultura colectiva, de progreso social. Y en ese sentido la verdad es que mi segunda impresión es realmente conmovedora. Este pueblo que está en una actitud, en un talante, en una posición realmente ejemplar.

— ¿Su visita a Ulldecona se cerrará volviendo a Madrid o...?

• No. Mañana sigo. Voy a ir a Tortosa, Voy a ir a Amposta. Voy a saludar a las dos corporaciones. Por la tarde voy a ir a Roquetes, y de esa manera quedará completado. El sá-

bado creo que también el alcalde ha preparado una visita al delta del Ebro, y el domingo me quedará por aquí por las proximidades con mi mujer y mis dos hijos que me los he traído porque sino no los veo el resto de la semana y tengo que aprovechar los fines de semana para estar con ellos.

— Ya como final, quiere añadir alguna cosa?

• Pues sí, con mucho gusto. Nada más llegar a Ulldecona, lo primero que he hecho ha sido subir al ayuntamiento y allí, en la sala de Plenos, el señor alcalde ha tenido la amabilidad de pronunciar unas palabras agradeciendo mi presencia. Yo quiero aprovechar esta ocasión para decir que soy yo el que debe agradecer. Seria-mente, es un honor ser el pregonero de las fiestas de la Virgen de la Piedad. De la «fiesta mayor» de Ulldecona. Y el que me hayan reservado ese alto honor a mí me enorgullece. Y además otra cosa. Establece ya para siempre, porque estos lazos no se pierden, los lazos en los que agarrar el sentimiento la estética, el acogimiento, porque aquí he sido acogido con un afecto sincero... los lazos que tienen esas raíces son lazos que permanecen. De tal manera que esta visita a Ulldecona ha establecido ya para siempre una vinculación mía con esta ilustre Villa, y con sus ciudadanos. Yo ya sabía, y hoy lo he comprobado, esa riqueza a la que hacía antes referencia, que se manifiesta en la multiplicidad de Agrupaciones, de Asociaciones y Entidades de todo tipo, culturales, deportivas, políticas, etc. Sencillamente, aquí hay un pueblo con mucha vida y eso es para que todos lo celebremos.

Gracias señor Ledesma, por ser pregonero de las Fiestas Quinquenales de Ulldecona, y le deseamos a usted y a su familia un grato recuerdo de su estancia aquí, entre nosotros.

Joan Bta. Muñoz

Paraules de l'Alcalde de la Vila, la nit del Pregó

Reina i Pubilles de les Festes Quinquennals d'Ulldecona.

Excm. Sr. Ministre de Justícia, D. Fernando Ledesma Bartret i senyora.

Excmes. Autoritats que ens acompanyeu aquesta nit:

Delegat del Govern a Catalunya, Governador Civil, Vice-President de la Diputació, Governador Militar,

Digníssimes Autoritats de la Vila. Representants dels Barris.

Estimades i estimats ulldeconencs i visitants.

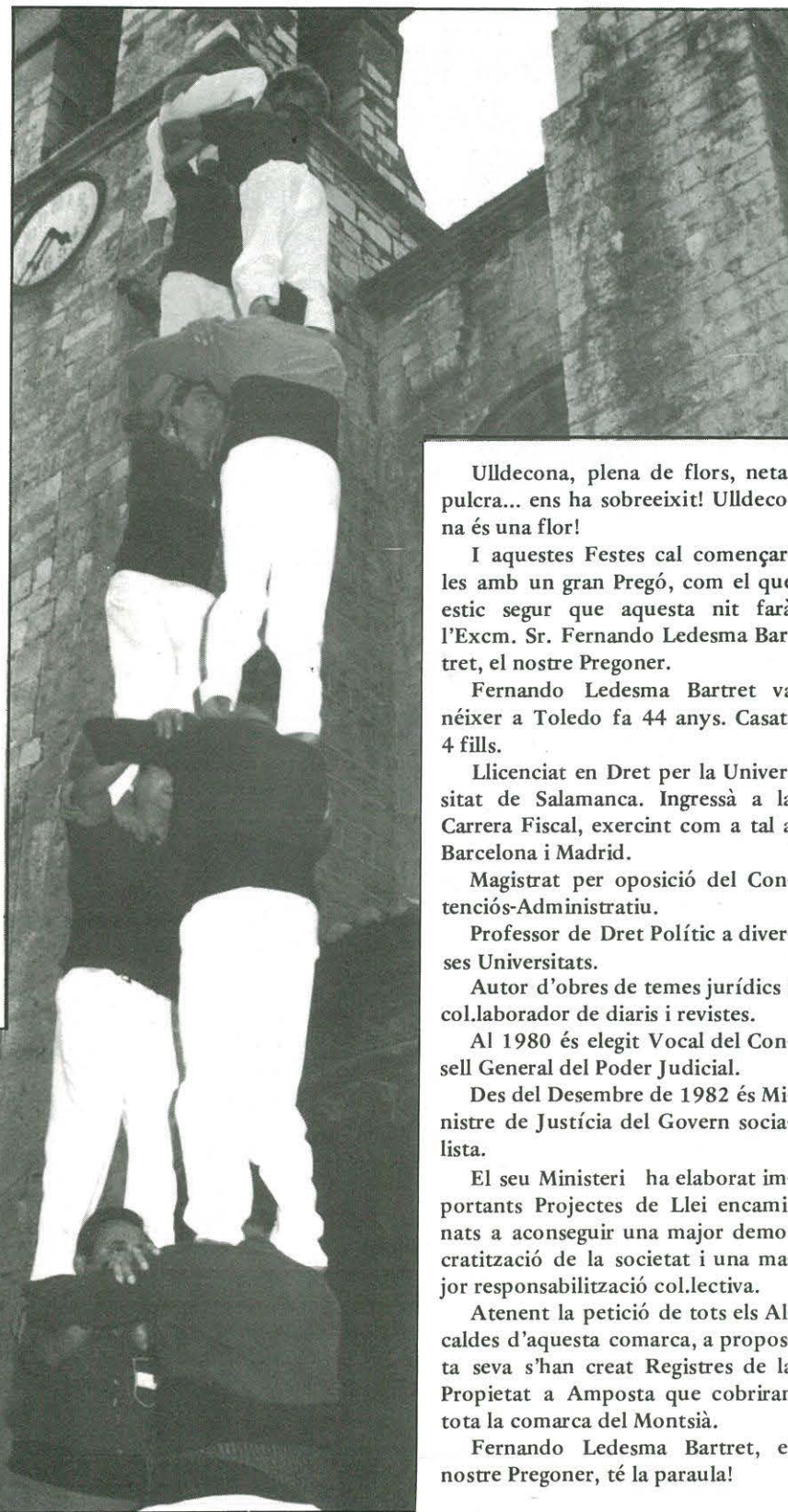
Les nostres Festes Quinquennals han començat!

La imatge de la Verge de la Pietat ha estat baixada de l'Ermita a la Vila.

Les cases i carrers d'Ulldecona mostren ja la característica més peculiar d'aquestes Festes: "les flors de paper".

Però això no ha estat casual.

Fa mesos ja que tothom aquí ha estat treballant per preparar-ho: Ajuntament, Comissions, Entitats..., però sobretot (i ho vull remarcar, com cal) en quant al treball ornamental, el vertader protagonista ha estat tot el poble. El poble tot que, organitzats per carrers, ajudant-nos els uns als altres, traent-nos moltes hores de dormir, hem aconseguit el meravellós aspecte que avui la nostra Vila ofereix a tothom: ulldeconencs i visitants.

Ulldecona, plena de flors, neta, pulcra... ens ha sobreexigit! Ulldecona és una flor!

I aquestes Festes cal començar-les amb un gran Pregó, com el que estic segur que aquesta nit farà l'Excm. Sr. Fernando Ledesma Bartret, el nostre Pregoner.

Fernando Ledesma Bartret va néixer a Toledo fa 44 anys. Casat, 4 fills.

Llicenciat en Dret per la Universitat de Salamanca. Ingressà a la Carrera Fiscal, exercint com a tal a Barcelona i Madrid.

Magistrat per oposició del Contenciós-Administratiu.

Professor de Dret Polític a diverses Universitats.

Autor d'obres de temes jurídics i col·laborador de diaris i revistes.

Al 1980 és elegit Vocal del Consell General del Poder Judicial.

Des del Desembre de 1982 és Ministre de Justícia del Govern socialista.

El seu Ministeri ha elaborat importants Projectes de Llei encaminats a aconseguir una major democratització de la societat i una major responsabilització col·lectiva.

Atenent la petició de tots els Alcaldes d'aquesta comarca, a proposta seva s'han creat Registres de la Propietat a Amposta que cobriran tota la comarca del Montsià.

Fernando Ledesma Bartret, el nostre Pregoner, té la paraula!

Pregó de Festes Quinquennals 84 a càrrec del Ministre de Justícia

Dignísimas autoridades,
Reina de esta Fiesta Mayor,
Pubillas,
Señoras, señores, amigos,

Con inmensa satisfacción y con gran honor participo en esta Fiesta Mayor de Ulldecona. Ni un instante de vacilación tuve a la hora de aceptar la invitación que tan amablemente me hizo el Sr. Alcalde para que pronunciase el pregón de estas fiestas. Y no vacilé porque estar aquí, a vuestro lado, es participar de una gran alegría colectiva, compartir la felicidad de tantos ulldeconenses, disfrutar de vuestro gozo, incorporar a mi biografía personal las imborrables imágenes que quedarán gravadas en el recuerdo después de una jornada vivida en esta villa, orgullosa de su pasado y presente y que se encamina derechamente hacia un futuro basado en la solidaridad, la participación, el trabajo y la libertad, valores democráticos que siempre han sido la única atmósfera en la que han podido vivir las mujeres y los hombres de este mar Mediterráneo al que estáis permanentemente asomados.

Es, en efecto, un privilegio nacer, vivir, morir a orillas del mar que inspiró a Platón y Ramón Llull; al lado de las mismas, serenas, humanísimas olas que bañaron las culturas de Egipto, Bizancio, Grecia y Roma; las mismas aguas que empujaron las velas de barcos catalanes hacia empresas de valor y de progreso, y que le hicieron decir en catalán al siciliano Roger de Lauria que "los peces del Mediterráneo no se atrevían a aparecer sobre el agua sin llevar a la espalda las barras de Aragón", que eran, como recuerda Salvador de Madariaga en su obra titulada "España", las armas de la casa de Barcelona, idénticas aguas que nutrieron de vida los puertos de Barcelona y Tarragona, haciendo de ellos núcleos de febril actividad comercial, cuyos problemas fueron inteligentemente encauzados y resueltos merced a esos sabios catalanes que dejaron escrita la obra cumbre que fue el libro del Consulado del Mar.

En el litoral de este mar sin par fueron surgiendo ciudades con las que es posible formar el más bello collar de perlas que imaginarse pueda: Atenas, Cartago, Roma, Génova, Marsella, Barcelona, Tarragona, Sevilla, Túnez, Venecia, como dice Germán Arciniegas en su "Biografía del Caribe".

Es, asimismo, un estímulo nacer, vivir y morir junto a las aguas que han animado la cultura que le permitió a "Praxiteles" detener en mármol las espumas y sobre la cual se ha construido ese gran espacio de convivencia democrática basada en el respeto a los de-

rechos del hombre, fundada en el reconocimiento de la dignidad de la persona, que es Europa. Europa que no es sólo un ámbito para la actividad mercantil e industrial, con ser esto muy importante, si no también, al mismo tiempo, de forma inseparable, una gran casa habitada por hombres que encuentran en la civilización acumulada durante siglos el motor permanente de un caminar hacia la paz y la felicidad, siempre mejorables.

Y es trascendental que el punto privilegiado del Mediterráneo donde armoniosamente, solidariamente, desenvolveis vuestra vida, este próximo a aquel en que desemboca uno de los ríos medulares de la gran historia española, cargado de aguas cántabras, vascas, navarras, castellanas, aragonesas y catalanas, todas ellas distintas en su origen, más todas ellas imprescindibles para que su caudal tenga la fuerza que le hace ser fuente de vida y riqueza, columna vertebral de un pasado jubiloso, factor imprescindible en la configuración de un futuro esperanzador. Después de haber hermanado inseparablemente aportaciones con tan diferente procedencia, después de haberlas fundido en las cuatro letras de la palabra Ebro, que identifican por todo el mundo el ser de España, vierte sus aguas mansamente en el mar de la cultura y de la civilización, contribuyendo así, con generosidad, a mantenerlo siempre renacido, renovado y enriquecido, con lo que el Ebro, sin dejar de ser español, se hace profundamente europeo, pues bueno es que nunca olvidemos que "lo nuestro" adquiere tanto más valor y trascendencia cuanto más y mejor se integra en la cultura de la humanidad. No se trata de perder las señas de identidad ulldeconenses, catalanas y españolas. Se

trata de insertar nuestros registros personales, nuestras propias notas musicales en ese gran concierto de la cultura europea a la que pertenecen por igual Lutero, Calvino, San Ignacio de Loyola, Teresa de Jesús y Erasmo Rotherdam, Shakespeare, Cervantes y Rabelais, Toledo y Siena, Velázquez, Goya y Durero, Miguel Angel Buonarrotti y Juan de Herrera.

Esa continuidad entre Cultura-Occidente-Europa-Cataluña-España, encuentra en Ulldecona ejemplares exponentes vinculados a su pasado y a su presente.

De su pasado traigo hoy el recuerdo de dos ulldeconenses ilustres. Uno fue Pedro Juan Galés. Otro, Manuel Sales y Ferré.

Galés nació aquí en 1537. Le asalta la duda religiosa, y al regresar a España tras un viaje italiano, se hace muy amigo del arzobispo de Tarragona D. Antonio Agustín, con quien mantiene una profunda relación en la que ni uno ni otro ocultan nada. Enseña filosofía en Ginebra durante cinco años, en los que se convierte en el primer doctrinario del calvinismo. Después enseña en Orange, hasta que finalmente muere en Zaragoza.

Galés, es el más estudioso, el más sabio de los heterodoxos españoles. Habló diez lenguas, fue profesor de todas las grandes cabezas de Europa. Tuvo la mala suerte de vivir una época difícil en la que el más grave de los delitos era el delito de pensamiento. Reiteradamente proclamó en sus viajes que él era un Español.

Manuel Sales y Ferré, estudió en el seminario de Tortosa, colgó los hábitos y se hizo catedrático de

Geografía Histórica. Fue la matriz cultural de esta tierra, la llamada universalista que nace de las aguas mediterráneas, las que le empujaron a interesarse en la sociología, iniciando entre nosotros la que sería luego una de las principales ciencias de la modernidad. Fue también ese patrón humanista el que le motivó a interesarse en el krausismo, que él contribuyó a difundir en España y que sería, en los finales del siglo pasado y durante un dilatado periodo del actual, uno de los pilares de la modernización y la secularización de la España contemporánea.

De la misma forma que la historia de Europa, y aún del mundo, no puede entenderse haciendo omisión de lo que en el Mediterráneo nació y de lo que en él se forjó, la moderna historia de España no puede explicarse sin tomar en cuenta el aire de vitalismo, renovación y modernidad que el krausismo y la Institución Libre de Enseñanza, que tanto deben a Manuel Sales, inocularon entre nosotros. Un aire fresco y limpio que dio lugar, durante la II República, a un florecimiento cultural y universitario de una intensidad sin precedentes desde mucho tiempo atrás y que encuentra su prolongación decenios después, en esta España y esta Cataluña plurales y culturalmente inquietas que hoy tenemos la fortuna de vivir, porque la brisa del Mediterráneo es, cuando se la deja ventear con libertad, el mejor impulso posible para los molinos de cultura.

Sales murió hace tres cuartos de siglo y vuestros abuelos reñían entre sí defendiendo y atacando a tan controvertido antepasado. Por un lado se reconocía por todos que era un sabio, pero, por otro, siempre hubo un rechazo hacia quien se consideró un peligroso anticlerical y libre pensador. Hoy, sin embargo, hemos inaugurado la restauración de la plaza que lleva su nombre: "La Mera" (Alameda) de Sales i Ferré. ¡Qué importante simbolismo tiene este acto! ¡Qué fácil descubrir en él las señas de identidad que hoy ofrece Ulldecona!

Ulldecona es hoy un pueblo de progreso, en permanente esfuerzo por mejorar y avanzar.

Ulldecona es una comunidad plural en la que se respeta la diversidad y donde se gobierna democráticamente, es decir, al servicio de los ciudadanos, todos los cuales participan desde su aceptación o discrepancia crítica, igual que ocurre en todas las ciudades cultas.

Estoy seguro que es causa de alegría para todos vosotros contar después de mucho tiempo con regidores elegidos por vosotros mismos, con una municipalidad, como la de esta Villa, que responde a los deseos de los ciudadanos. La recuperación de la dimensión ética de toda gestión pública, el reconocimiento de la política como servicio público basado en la honestidad y en el rigor, tiene origen, en gran medida, en el magnífico ejemplo que a toda España están dando los regidores que actúan como los de este admirable Ayuntamiento de Ulldecona. De ellos es la responsabilidad de guiar

nuestros esfuerzos, pero a todos nos incumbe el cometido de socorrerlos en su generoso esfuerzo aportando el auxilio necesario.

En Ulldecona, el trabajo bien hecho, serio y riguroso es un signo de señorío, es un valor social emblemático, como sucede entre los pueblos cultos y modernos, que hacen del trabajo la base de su desarrollo técnico y científico.

En Ulldecona hay vocación cultural, y un alto grado de integración social. Basta leer la lista de grupos, entidades, asociaciones que desarrollan aquí distintas actividades de muy diversa naturaleza, basta acompañaros en estas fiestas para comprender la capacidad cultural de un pueblo que, por ello mismo, siempre estará en condiciones de ir a más, de conseguir mayores cotas de bienestar. Y como la cultura no se improvisa sino que siempre es el resultado de un proceso de acumulación en el que han participado, siglo tras siglo, distintas generaciones, claro está que lo que hoy aquí se respira viene ya de antiguo, entrelaza desde luego con Galés y Sales y Ferré, y se remonta también a aquella fase de influencia y posterior dominación romana.

"Haz que sean seguros los puentes del diálogo y busca comprender y estimar la razón y actitudes de tus hijos. Que la lluvia caiga poco a poco en el sembrado y el aire pase como una suave mano extendida y benigna sobre los anchos campos. Que España viva eternamente en el orden y en la paz, en el trabajo, en la difícil y merecida libertad".

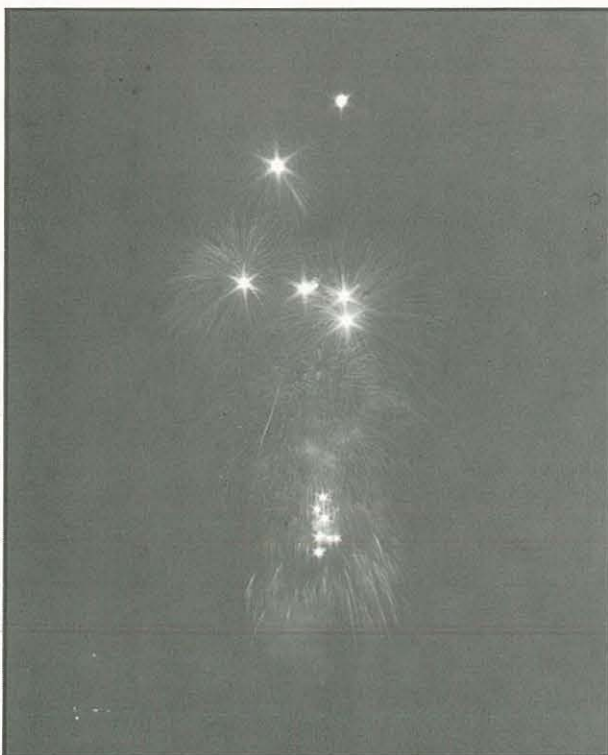
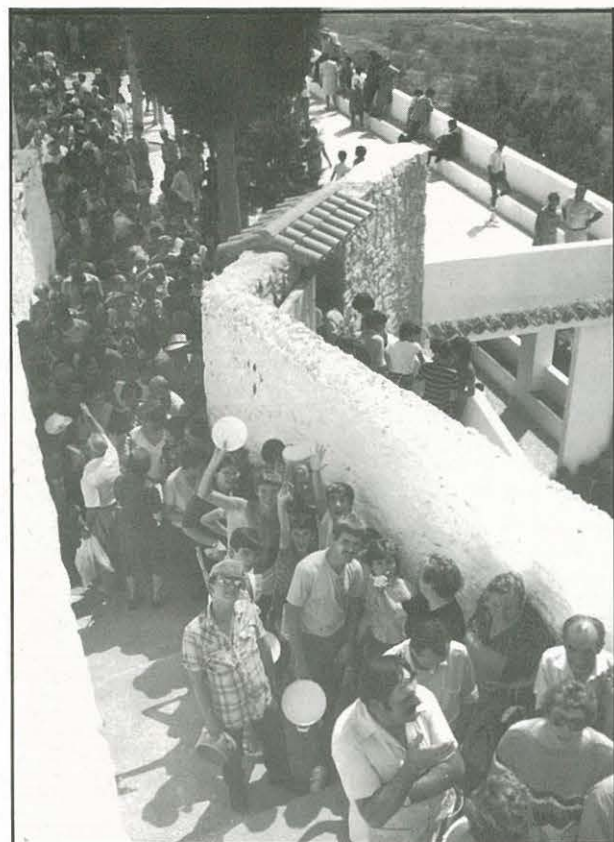
Altres aspectes de la Festa

Baixada de la Mare de Déu al Poble

Altres aspectes de la Festa

Diada de l'Ermita – Ball Típic – Bous – Castell de

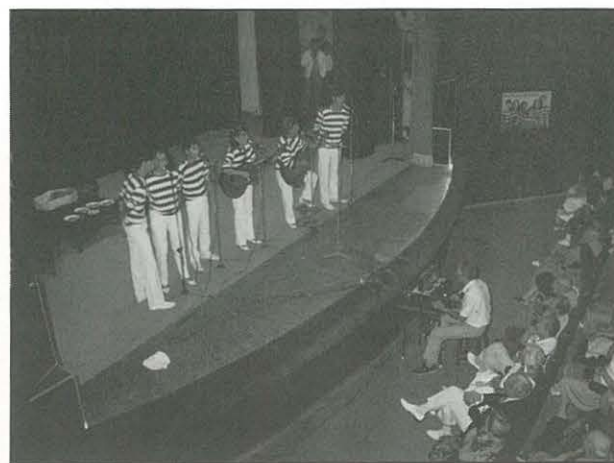
Altres aspectes de la Festa

Focs – Marathon – Banda de Música – Indoor Trial

Altres aspectes de la Festa

Espectacles

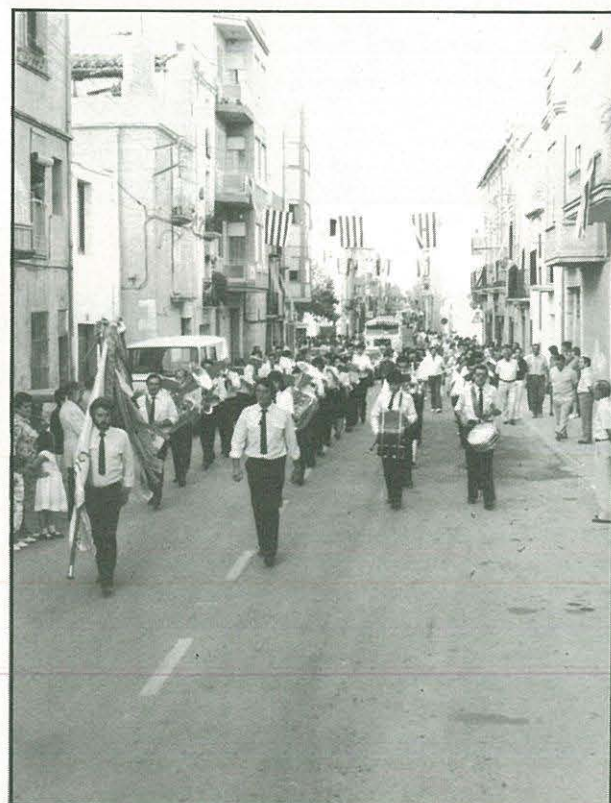
Altres aspectes de la Festa

Exposicions

Les Carrosses

Les Carrosses de les Entitats

Les Carrosses de les Entitats

Les Carrosses de les Entitats

Una xerrada amb Alexandre Serra i Romagosa

President de la Comunitat de Regants

Parlem amb el senyor Alexandre Serra i Romagosa, president de la Comunitat de Regants d'Uldecona.

— Senyor Serra, el pantà està ja acabat i d'això ens en podem felicitar tots. No és així?

• Sí, la inquietud històrica de la gent d'Uldecona, dels homes d'Uldecona per fi ha estat una realitat, una esplèndida realitat. Ens ha de fer servir com a reflexió per a fer una anàlisi profunda de tot el que ha significat la Comunitat de Regants per al desenvolupament d'Uldecona. Ens ha de servir també per a entendre que les inquietuds de vegades en els seus inicis són discutides, però quan són certes, a mesura que passa el temps es van obrint pas i es converteixen en això que ara tenim: Una esplèndida realitat. Una realitat que cal encara conservar, que cal incrementar. Per altra part significa que al poder disposar d'aigua podem anar a un desenvolupament de la nostra pròpia zona de reg en la que encara ens falta moltíssima obra d'infraestructura i ens falta perquè ja sabem que tot això significa sempre un esforç econòmic, que Uldecona potser no podia fer en la forma que hagués estat millor, fer-se ràpid, però s'ha anat fent paulatinament a mesura que la gent ha anat inscrivint les terres i que ha anat transformant, i que la pròpia administració ens ha anat assistint en tots aquells projectes d'obres que li anàvem demanant. El tenir ara una garantia d'aigua significa que podem anar, amb més tranquil·litat, i més seguretat, inscrivint les nostres terres i transformant els nostres cultius per a aprofitar, no solament aquesta aigua sinó totes les inversions que hi ha

fetes i al mateix temps gaudir d'un major benestar en convertir les nostres pròpies finques en finques millorades per regadiu i de major rendibilitat.

— L'acabament del pantà suposa l'eliminació dels problemes de manca d'aigua?

• No es pot ser tan categòric en aquest sentit. Lògicament el pantà s'omple si realment plou. El riu té un comportament, té unes fonts, té uns manantials; però aquests manantials s'alimenten de pluja. Hem passat per unes experiències amargues aquests darrers anys, d'una falta de pluviometria molt acusada. Però, si seguim un promig de les pluges que hi ha, ens dona el suficient com per a que hi hagi la garantia de poder disposar de l'aigua; sobretot quan tenim un pantà que ja té la capacitat total d'11 milions de metres cúbics. Però, tot i que s'ompli,

tenim una zona certament prou ampla d'unes 3.000 ha., susceptibles de reg unes 2.500 d'aquestes i a més a més encara ens en queda un mil·lions per a posar en marxa. Això vol dir també que el fet de què hi hagi molta aigua al pantà no significa que s'hagi de malbaratar que s'hagi de mal administrar. Hem de ser tots conscients de què l'aigua s'ha de gastar de forma racional. Això anirem fent, ho anirem veient, quan tindrem el sistema de reg perfectament ja establert, amb una experiència que permetrà que aquells anys que siguin d'escassa pluviometria puguem aprofitar bé l'embassament que vagi quedant d'acord amb el consum i l'aportació de l'aigua de pluja i el propi riu.

— Parlant del riu, en aquests moments és pràcticament sec en tot el recorregut des de La Sénia a Uldecona i la desem-

bocadura. Hi ha prevista alguna cosa cara al futur?

— Està clar que el riu Sénia encara és susceptible d'un millor aprofitament. Parlem d'èpoques de pluviometria normals, posem-hi uns 8 anys o 6 anys, per a cercar un promig i en aquest període de sis anys està constatat que pràcticament de presa avall recorren i es perden a la vora d'un milió, milió i mig, de metres cúbics. En algun any concret fins a dos milions de metres cúbics. Això vol dir que el riu Sénia encara és susceptible d'un millor aprofitament, i que aquest millor aprofitament es podrà fer quan estigui constituïda la comunitat general del riu Sénia, que per llei ja deuria d'estar constituïda, però per les lluites històriques que ha hagut amb les altres comunitats no va ser possible. Circumstància que s'està subsanant perquè les altres comunitats han contemplat també la realitat d'un pantà i els beneficis que això suposa per a Uldecona; i que aquest aprofitament, a nosaltres ens interessaria com a Comunitat de Regants, construir la comunitat general, perquè es pot fer conjuntament amb les altres comunitats, i tot allò que tendeixi a aprofitar tota l'aigua d'una conca, sempre serà bo per als usuaris o per als habitants o per a les comunitats d'aquella pròpia conca.

— Ara, en aquest moment de l'entrevista, seria interessant situar el pantà d'Uldecona en un marc legal. Quin és aquest?

• La situació legal del pantà d'Uldecona és claríssima i rotunda. El pantà d'Uldecona és patrimoni d'aquells homes i aquelles dones que van fer-lo possible, d'Uldecona. L'any 1939 es va fer una petició a l'Estat per a la construcció de la presa de l'embassament d'Uldecona. Petició que en un principi va estar formulada per la Comunitat d'Uldecona, Sant Rafel, Rosell, La Sénia, Vinaròs

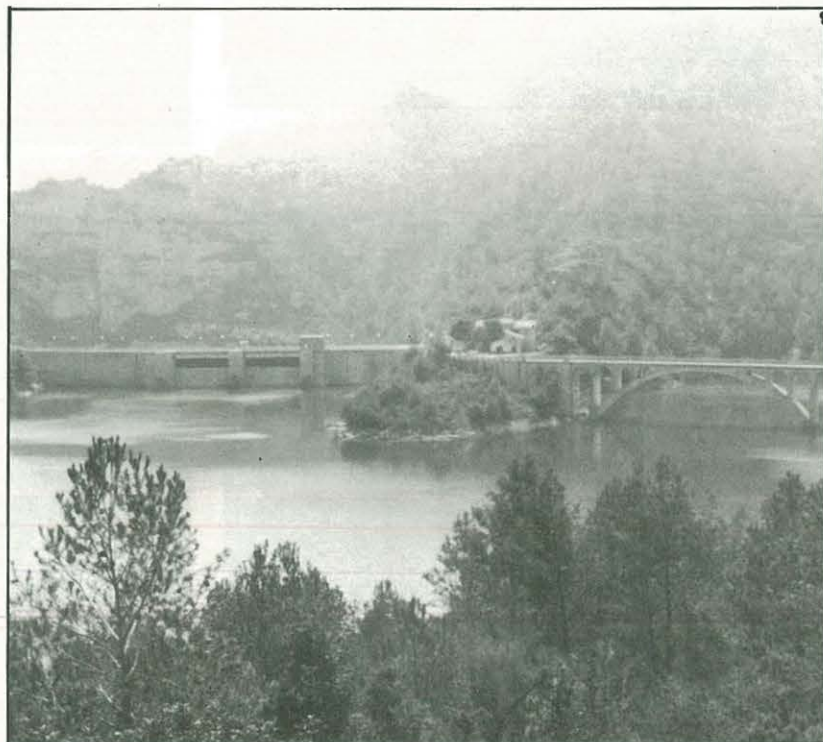
i Alcanar. Quan l'any 1942 van estar els projectes fets, aquestes comunitats, per les qüestions que fossin, i en el moment en què l'administració va demanar la ratificació d'auxilis per a començar les obres, van fer marxa enrera, es van desentendre del projecte i Uldecona, tota sola, armant-se de valor, va dir que, o tenia aigua o no tenia futur. Ho va encertar. Sí que ha significat un esforç molt gran, penosíssim, una lluita continua, constant; però gràcies a Déu, avui Uldecona té el premi d'aquells homes que van tenir el coratge de posar en marxa una idea, discutida certament, perquè es discutia una hipòtesi, un projecte. Avui això ja no hi és, ja no existeix, avui, el que si que hi ha realment, és una realitat evidèntíssima de què Uldecona ha tingut la capacitat de fer-ho i com a premi a la seva iniciativa gaudeix del benefici de l'aigua. Llavors, la titularitat de la presa d'Uldecona i de totes les seves obres d'infraestructura és de la Comunitat de Regants d'Uldecona. Al mateix temps, cal dir, que la titularitat de les aigües d'Uldecona corresponen també a la Comunitat pròpia concessió administrativa, qüestió fonamental per a tenir tots els drets ben assentats i ben clars.

— Amb aquestes basses assentades, podem referir-nos ja a la inauguració del pantà amb caràcter nacional.

• La inauguració del Pantà d'Uldecona ha estat voluntat en certa manera de la Junta actual. La pretensió era poder fer una inauguració solemne i oficial, primer de tot perquè van entendre que era un deure que teníem amb totes aquelles persones, iniciadores que amb tanta il·lusió i tanta incertesa van iniciar l'obra. Que fos el reconeixement públic de què aquest esforç és agraït, per un cantó, i reconegut per un altre, tant per la gent d'Uldecona com per la pròpia administració de l'Estat, com és la confederació

hidrogràfica del Júcar i el propi Ministeri d'Obres Públiques. Té, la inauguració del Pantà d'Uldecona, aquest sentit originari de voler ser un reconeixement públic a aquell esforç. L'acabament del pantà d'Uldecona no és mèrit de la Junta actual, la junta actual l'ha pogut acabar perquè primer van haver-hi uns homes que van tenir la idea que la van saber plasmar, que la van saber demanar, que la van saber aconseguir. La junta actual pot acabar el pantà perquè van haver-hi uns homes de coratge que en els seus inicis, «contra viento y marea», van tirar endavant aquesta idea. De les altres juntes i dels altres ex-presidents que hi ha hagut a la Comunitat de Regants d'Uldecona, que a través de tot el procés de desenvolupament de la comunitat, van saber anar-ho continuant, millorant, canviant el sistema de finançament, que va fer possible el poder continuar l'obra, i la Junta actual es va trobar amb una realitat quasi-bé a punt de fer. L'únic mèrit que podríem tenir nosaltres és haver sabut aprofitar la circumstància per anar a l'acabament del pantà d'Uldecona, convertir tot aquell somni en una realitat i situar-nos en una nova perspectiva de futur, amb unes basses assentades i amb unes basses que faran possible la continuació i el desenvolupament de tota la zona de reg.

Llavors, com que nosaltres vam creure oportú el fer una inauguració oficial, vàrem comunicar aquest desig i la nostra inquietud a la pròpia confederació hidrogràfica del Júcar, qui ho va veure amb molts bons ulls. Ho vàrem dir al senyor Alcalde d'Uldecona, Jaume Antich, que al mateix temps és diputat a Madrid, ho vam transmetre també al Governador Civil de Tarragona, Vicente Valero, i per a que tot això fos possible ho vam exposar en una assemblea. L'assemblea ho va acceptar, tot i les

lògiques discrepàncies, però la voluntat majoritària de l'assemblea fou que es fés aquesta inauguració i al mateix temps concedir a Sa Majestat el Rei d'Espanya, Joan Carles I, la medalla d'or commemorativa d'aquesta efemèrides. El sentit d'això és fer públic i evident l'agraïment d'Ulldecona a l'Estat Espanyol, qui amb tot moment i amb tota circumstància ha afavorit el que l'obra del pantà, a pesar de les dificultats, a pesar de què ha durat molts anys, pugués arribar a bon terme. És un reconeixement per part de la Comunitat de Regants d'Ulldecona, de l'Aportació, certament fonamental i importantíssima, que ha fet l'Estat. Crec que és de ben nascuts el ser agraïts amb aquells estaments que ho han fet possible.

Al mateix temps, també serà un motiu per a que les més altes autoritats de l'Estat, començant pel propi ministre d'Obres Públiques, senyor Campo, i de les autoritats d'obres públiques del ministeri, del ministeri d'agricultura i de la pròpia confederació Hidrogràfica del Júcar, vinguen a Ulldecona i coneguin la nostra realitat. Que vegin la capacitat d'iniciativa que ha tingut el nostre poble.

La capacitat d'esforç que tot això significa i fer evident el que tot això és gràcies a aquesta iniciativa i a aquest esforç que en solitari Ulldecona va fer. Però que al mateix temps Ulldecona sempre ha d'estar oberta i la comunitat de regants d'Ulldecona està oberta sempre a un millor aprofitament del riu Sénia i a fer que el riu Sénia sigui la riquesa de tots els pobles de la seva conca. Perquè si Ulldecona va necessitar la solidaritat de l'Estat, que en certa manera vol dir també la solidaritat de tots els altres espanyols, nosaltres també ens hem de sentir solidaris amb tots els pobles que conformen una unitat geogràfica com és la conca del Riu Sénia.

— Enllaçant amb això pot explicar-nos el seu recent viatge a Madrid?

• Vam demanar al nostre alcalde el fer-li partícip d'aquestes inquietuds, que interessés al governador civil de la província, senyor Valero, al qual van fer una visita i ens va rebre molt amablement i ens va respaldar amb totes aquestes iniciatives. Llavors li vaig demanar que ens propiciés una audiència amb el Ministre d'Obres Públiques, senyor Campo, audiència que ha tingut lloc ja, i que haig de dir que van estar molt ben rebuts i acompanyats, al mateix temps. En aquesta audiència hi estava present a més a més del nostre senyor alcalde, Jaume Antich, que també hi era com a diputat, estava present el Governador Civil de Tarragona, senyor Valero, el Governador Civil de Castelló, Joaquim Azagra, i el delegat del govern a la pròpia confederació hidrogràfica del Júcar. Va ser una entrevista que tinc el deure de dir va ser, a part de cordial, molt interessant per a la comunitat de regants d'Ulldecona que amb tota claredat de conceptes i criteris va poder exposar tot el que ha significat la Comunitat, i totes les nostres inquietuds. També les nostres dificultats.

El senyor ministre ha vist tot això amb molts bons ulls. Ha promès la seva assistència a la inauguració del pantà d'Ulldecona que ell mateix presidirà, i pensem fer una cosa de la que tots puguem guardar un bon record. Referent a això, el gabinet tècnic del mi-

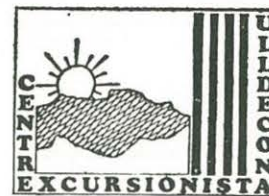
nisteri disposarà les dades en què es portarà a terme, però jo confio en què tots els actes oficials es puguin desenvolupar entre els mesos de novembre i desembre.

Voldria dir també que després de l'audiència amb el ministre d'obres públiques, el senyor alcalde Jaume Antich, com a diputat, va tenir la gentilesa i l'atenció d'invitar-nos a una sessió del Congrés de Diputats. Invitació que vam agrair i la qual ens va permetre també una entrevista, també per a parlar-li de les inquietuds i els projectes de la comunitat de regants d'Ulldecona, amb el diputat del Grup Popular, el senyor Juan Manuel Fabra, amb qui m'uneix una bona amistat i altres coincidències, per a exposar-li tots aquests projectes. Ell ens va prometre, com a diputat, tot l'ajut que fes falta, tant d'ell personalment com del propi partit d'Aliança Popular.

— Per què és important aquesta fita aconseguida amb l'acabament de l'embassament d'Ulldecona? Per què parla ara encara de principi?

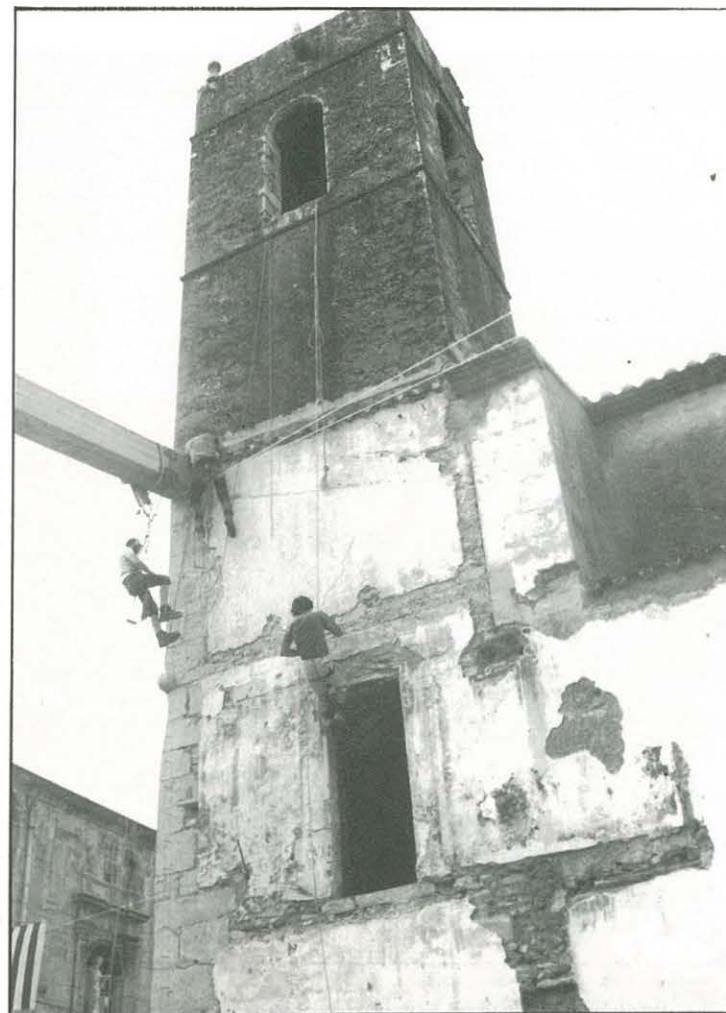
— Perquè permet el que tothom, a través dels temps, hi pugui accedir a treballar i anar-ho desenvolupant. Penso que al 1984 la Comunitat de Regants d'Ulldecona té assentades unes basses sòlides ja, per a obrir-se a tota possibilitat de futur. Però el futur es fa amb treball i amb constància. Si Ulldecona i la seva Comunitat de regants som capaços, que ho seran perquè em consta i està en la pròpia manera de ser dels homes i dones d'Ulldecona, són capaços de continuar desenvolupant el fet, a Ulldecona tenim unes basses sòlides per a continuar un camí de progrés i d'expansió, que en definitiva és el que tothom volem, no solament per a nosaltres sinó per al nostre poble.

Enhorabona a la Comunitat de Regants d'Ulldecona i endavant!!!

EXCURSIONISME

pel Centre Excursionista Ulldecona

Ve. Curs d'Iniciació
a l'Excursionisme
de la comarca del Montsià

Reglament del Curs

— Per a inscripcions i demanar més informació, podeu adreçar-vos al local social del C.E.U. tots els dies feiners de 7'30 a 8'30 de la tarda.

— Es podran inscriure tots els nois i noies de 9 a 13 anys que ho sol·liciten previa autorització escrita dels seus pares i pagament de la quota d'inscripció. Les places són limitades.

— La quota d'inscripció és de 400 pessetes i inclou el material didàctic, estada al refugi, despeses dels desplaçaments i la tarja d'assegurança. Als socis del C.E.U. que acaben el curs amb aprofitament se'ls concedirà una beca del 50% de l'import de la quota d'inscripció.

— Les lliçons tindran lloc al local social del C. E. U. a les 7'30 de la tarda i s'acabaran a les 8'30, i es complementaran amb projeccions de diapositives.

— El curs estarà dirigit per monitors del C.E.U. titulats per la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya i es reserven el dret d'aplicar les mesures necessàries i modificacions del programa que creguen necessàries per al funcionament del curs.

— El sol fet d'inscriure's dona a entendre la total acceptació d'aquest reglament.

Asociación de Jubilados y Pensionistas de Uldecona

M. Vidal Barrera

III Diada del Jubilat

El pasado día 8 de Septiembre y con motivo de las FIES—TAS QUINQUENALES en honor a nuestra Patrona la Virgen de la Piedad, se celebró en la Sala de Espectáculos del Orfeó Montsià, nuestra III DIADA DEL JUBILAT. Fue un éxito clamoroso, ya que ni en la platea y en ninguno de los dos pisos, se encontraba un asiento. Este es el motivo por lo cual había infinidad de gente de pie. Todos los que actuaron fueron aplaudidos por el público, pero sin pasión alguna, ya que no se esperaba, creo que sobresaltó la actuación del CONJUNTO JUVENIL DE VALENTINS. La futura Vedet Nuri Gil, fue una cosa excepcional en las cuatro actuaciones. Gracias, amic Jaume, que junto con toda la demás Corporación Municipal, nos dio ejemplo, que hay que respetar al Jubilado. Hay que hacer ahora con ellos, lo que nuestros hijos desearíamos hicieran con los padres y abuelos. (Palabras textuales de nuestro Alcalde Jaume Antich).

Una vez terminada la actuación de todos, el Sr. Alcalde y en nombre del Ayuntamiento, invitó a todos los asociados, actuantes y Autoridades, a un excelente aperitivo, en la Sala de Dalt del Orfeó. Lástima que resulta bastante reducido el espacio. Mientras duró el aperitivo, el Conjunto de Jotas de La Sénia, nos deleitó con sus actuaciones, cosa que el público supo agradecer.

Por la tarde y en el Local Social de Jubilados y Pensionistas, siguió la alegría ya que al invitar a la Directiva a tomar café al Conjunto de La Sénia al local, nos obsequiaron durante dos horas con sus clásicas jotás, típicas tocatas muy diversas, a todos los socios que tenemos la costumbre de reunirnos diariamente, y otros socios que quisieron participar con su presencia. En nombre de la Directiva, mandamos al amigo Vergue, representante del Conjunto, para que lo trasmita a los demás, nuestras más expresivas gracias.

Antes de terminar el presente, quiero felicitar a todos los demás componentes de la Junta Directiva, ya que a pesar de sus precarios estudios, han sabido mantener el temporal, y seguir adelante, aumentando con su valor de sacrificio, voluntad y tesón, lo que son capaces unos hombres que sobrepasan los 70 años, a aumentar

nuestra ASOCIACION DE JUBILADOS Y PENSIONISTAS. Por una parte, el fomentar la unión, por medio de excursiones, con la ayuda de nuestro alcalde y amigo Jaume Antich y Corporación Municipal. A la ayuda económica, de la Generalitat de Catalunya. Igualmente, a la Diputación Provincial. Gracias a todos ellos, efectuaremos unas reformas y ampliación, para mejorar nuestra situación actual, a nuestro Local Social ¡Animo amigos! Que si nos apoyamos como ahora, lograremos lo que otros no pudieron lograr. la UNION HACE LA FUERZA. Este ha sido, es y será nuestro lema.

M. Vidal Barrera

El President

*en nom propi i de la Junta Directiva
de
"l'Esplai" d'Uldecona*

Saluda

El senyor JAUME ANTICH BALADA.

Alcalde-President del Excm. Ajuntament d'Uldecona i es complau en fer-li avinent que la Junta Directiva de L'ESPLAI, en la reunió del passat dia 20, va oendre per unanimitat l'acord de fer-li present el seu agraïment per la celebració del DIA DEL JUBILAT i felicitar-lo per l'èxit d'aquesta festa dedicada a la vellesa.

JOAN A. PALAU MONTROS

aprofeta l'avinentsa per a oferir-vos el testimoni del seu afecte i consideració.

Uldecona, 21 de setembre de 1984

Uldecona: Una flor

A Uldecona en las Fiestas Quinquenales de 1984.

*Como flor radiante en Primavera,
Uldecona, en su fiestas quinquenales,
ofrece al visitante su solera
de saber bien hacer, por estos lares.*

*Una explosión de júbilo emana
al contemplar en sus calles la belleza,
que sus gentes, semana tras semana,
elaboran con primor y con destreza.*

*La Virgen, que bajada en romería
de la Ermita blanca de la sierra,
es la Reina, que hace vibrar cada día
a los hijos gozosos de esta tierra.*

*Pregoneros ilustres y famosos
venidos de otros puntos a la Villa,
en acto sin igual, maravilloso,
proclaman a la reina y sus pubillas.*

*Misa a la Excelsa Patrona
en la Iglesia Parroquial,
con una coral, que a Uldecona,
siempre deja en buen lugar.*

*Con mantones de Manila,
sus hembras, siempre radiantes,
hacen del pueblo una joya
con la música y el baile.*

*La alegría se desborda
en los chicos y los grandes,
cuando pasan las carrozas
por engalanadas calles.*

*Procesión de faroles, bella
en lo oscuro de la noche,
ofrecen de nuevo a Ella,
de flores todo un derroche.*

*Alegre llega a su Ermita
la Virgen de la Piedad,
mientras su imagen bendita
el pueblo vuelve a adorar.*

*Con este arte, belleza y donaire,
religiosidad, esperanza y loor,
alegres suenan voces en el aire
diciendo: ULLDECONA: UNA FLOR.*

V. Samaniego

Clar i breu

per Xavi Gauxachs

Nostra Mare, ja és aquí

*La Verge és una noia
El Poble galant fadrí
Els carrers són plens de joia
¡Nostra Mare, ja és aquí!*

*Celebrem germans les Festes
Pau i Amor el meu desig
Oblidem les nostres penes
¡Nostra Mare, ja és aquí!*

*Ets la Llum que ens il·lumina
L'Esperança del bell camí
Ets la Fe i nostra Guia
¡Nostra Mare, ja és aquí!*

*Ets Pietat Nostra Patrona
Cantem els vells i els petits
¡Benvinguda a Uldecona!
¡¡Nostra Mare, ja és aquí!!*

Aquests versos, als qui ja els hi posava música, al moment en que em brollava pel cap, tenen una petita història que us vull contar.

31 d'agost de 1984. Era el vespre i el meu fill i jo estàvem esperant l'arribada de la Verge de la Pietat al Poble, a les afores del Poble. L'emoció i l'alegria que es respirava entre la gent que allí es trobava era total... El meu fill preguntava una i una altra vegada "Què encara no arriba la Mare de Déu". Per a ell, el bullici de la gent, el preparament dels carrers, l'aire de Festa, el posava content i a la vegada molt nerviós. Què pensava ell de tot allò... Sens dubte quelcom bo i bonic a la vegada. Llavors vaig pensar que allí hi faltava un Himne d'acolliment, per a rodonar la Festa... I pensat, i fet: em va sorgir aquesta "cançó", de la que avui us ofereixo la "lletra", amb la il·lusió de que a les pròximes Festes Quinquennals, i a la baixada de la Verge, la vulgui cantar tot el Poble.

Per acabar vull donar les gràcies per la bona acollida que ha tingut l'aparició del meu Quadern de Poèsia "RIMAS DE SIEMPRE".

Xavi Gauxachs
Setembre 84

ESPORTS

PER JOSEP-LLUIS MILLAN

El C.F. Ulldacona en marcha

Els quatre equips del C.F. Ulldacona ja juguen la seva competició oficial, la sort com sempre variarà, però la lliga és molt llarga i temps hi haurà de rodar-se més i corregir errors. De moment l'equip estrella és l'aleví, que ha guanyat tots els seus partits per golejada i porta una marxa que Déu n'hi do! El juvenil i l'infantil han començat malament, però és que el calendari els ha posat els rivals més forts als primers partits, quan encara falta molt per estar bé, n'estem segurs de que milloraran molt. Per la seva banda el primer equip ha tingut un començament discret però lleugerament millor que a la passada campanya, ens costa fer gols, però l'equip està bé físicament i creiem que anirà a més un cap vagin passant els partits. A continuació us oferim els diversos resultats que s'han anat produint.

PRIMER Amistosos

- 5-8-84
Masdenverge 2 - 2 Ulldacona
Juande (2)
- 11-8-84
Godall 1 - 7 Ulldacona
Ruiz (2) Ocaña (2), Víctor,
Juande, Heredia.
- 15-8-84
Roquetes 1 - 0 Ulldacona
- 19-8-84
Ampolla 3 - 2 Ulldacona
(Heredia (2))
- 26-8-84
Sta. Bàrbara 2 - 0 Ulldacona

I Trofeu Vila d'Ulldacona

- 1-9-84
Ulldacona 4 - 0 Rapitenca
Víctor, Tonda,
Lluc, Emilio

- 2-9-84
Ulldacona 0 - 0 Alcanar

Lliga 2ª Regional

- 11-9-84
Ulldacona 2 - 1 Falset
Vicent, Juande
- 16-9-84
Mora la Nova 2 - 1 Ulldacona
Juande
- 23-9-84
Ulldacona 4 - 3 Benissanet
Vicent (2),
Víctor, Lluc
- 30-9-84
Ginestar 1 - 1 Ulldacona
Juande
- 7-10-84
Ulldacona 1 - 1 Flix
Heredia

JUVENIL

- LLIGA**
16-9-84
Ulldacona 0 - 3 La Cava
- 23-9-84
Ampolla 1 - 7 Ulldacona
Fono (4), Ruiz,
Ramon, Justo
- 30-9-84
Catalònia 6 - 2 Ulldacona
Ramon (2)
- 7-10-84
Ulldacona 0 - 4 Amposta "A"

INFANTIL

- LLIGA**
15-9-84
Amposta 4 - 2 Ulldacona
Grau, Vericat

- 22-9-84
Ulldacona 2 - 1 Dertusa
Grau (2)
- 29-9-84
La Cava 3 - 1 Ulldacona
Vericat
- 6-9-84
Ulldacona 2 - 3 Rapitenca
Calduch

ALEVI

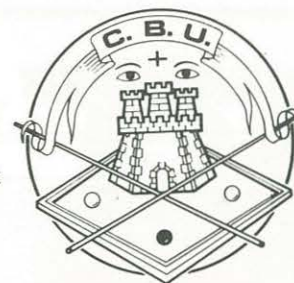
- LLIGA**
15-9-84
Ulldacona 5 - 1 Camarlenc
Josep Millan (2),
Ruiz,
Jerónimo (2)
- 22-9-84
Alcanar 0 - 6 Ulldacona
Gerónimo (3)
Morelló (2)
J. Millan (1)
- 29-9-84
Catalònia 1 - 5 Ulldacona
Angel (2)
Jerónimo (2)
Morelló (1)
- 6-10-84
Ulldacona 8 - 0 Dertusa
Jerónimo (3)
Angel (2)
J. Millan (1)
Tomás (1)
P. Millan (1)

NOTICIARI

— A les passades Festes Quinquennals el Club va organitzar el I Trofeu "Vila d'Ulldacona", amb resultats altament satisfactoris tant esportiva com econòmicament. És una iniciativa que no s'havia provat mai i que va sortir molt bé. Creiem que s'ha marcat un camí que es pot continuar en anys a venir, i que lògicament és molt millorable.

— Com van poder comprovar al partit contra el Flix, el primer equip va estrenar roba nova.

Això serà possible mercès a la col·laboració de "Philips - Montsià Ràdio", publicitat que lluiran properament les noves camisetes. En un temps en que tanta gent li ha girat la cara al C.F. Ulldacona és bonic i reconfortant comprovar que encara hi ha qui col·labora. Gràcies.

Club Billar

En el Club Billar Ulldacona se celebró estas fiestas quinquennales el 1er. Campeonato Social entre los jugadores de 4ª categoría de nuestro club, después de una reñida competición, ganó este 1er. Campeonato social de fiestas mayores el jugador Fco. Barreda, 2º Ernesto Carbonell, 3º Federico Callo, 4º Julio Solé, 5º Manuel Ibáñez, 6º Juan Martínez y 7º Carlos Forcadell.

Y los días 10 y 11, la 2ª competición de Fiestas Mayores entre 4 jugadores de 2ª categoría, siendo el segundo año que se celebra este triangular en las modalidades, de Bonda, Cuadra 7 1/2 y libre.

Quedó campeón Pere Arnau con 12 puntos seguido por la mínima diferencia, Pere Rubio con 11 puntos, 3º Josep Mas del Club Billar Reus Ploms con 7 puntos y 4º Federico Benet del Circulo Mercantil de Castellón con 6 puntos.

Informamos a todos los aficionados al Billar que este mes de octubre los días 20 y 21 se disputará la Final de Cataluña de Billar, 2ª categoría a la Bonda, representará al Club Billar Ulldacona el jugador local Pere Arnau, que intentará sin lugar a dudas dejar al Club lo más alto posible.

Informa
Club Billar Ulldacona

Sociedad de Cazadores

Ya comienza otra temporada de caza. El día 14 de Octubre (2º domingo de Octubre) se abre la veda. Esperamos no equivocarnos, si decimos que no será una temporada como las demás. Tanto el conejo como la perdiz, se han reproducido normalmente y el año ha sido propicio, en cuanto a época de lluvia, siembra y temperatura. Debido a estas circunstancias, las repoblaciones hechas "creemos que en los momentos más oportunos" tenemos suficientes referencias, para afirmar que —han sido un éxito— y estamos seguros que a lo largo de la temporada de caza, nos sea confirmado por vosotros "LOS CAZADORES".

Queremos una vez más, exigir la máxima colaboración por parte de todos y el más absoluto respeto hacia los PAYESES, pues en definitiva dependemos de ellos, sus tierras y muchas veces su colaboración desinteresada para seguir adelante. No olvidemos que: Los pequeños daños y otros que no lo son, se perdonan en muchos casos sin obtener a cambio nada o casi nada.

Que la prórroga del tordo, depende enteramente del informe favorable o desfavorable que en su momento pueda emitir la Cámara Agraria. Por tanto ELS CONILLERS RESPECTEU ELS ENTAULATS I ELS MARGES.

ROGAMOS ENCARECIDAMENTE, SE NOS INFORME DE LOS CONEJOS QUE SE CACEN, TODOS ESTAN MARCADOS EN UNA OREJA CON LAS MARCAS (UNOS CON 0 Y OTROS CON UNA X). LAS PERDICES QUE HEMOS SOLTADO LLEVAN TO-

DAS UNA ANILLA CON LA INSCRIPCION (S.C.U.).

Si se nos entregan orejas de conejo y anillas de perdiz, al mismo tiempo se nos da una referencia aproximada del lugar de la captura, para el año próximo (Temporada 85-86) nos será más fácil y fructífera la repoblación.

MUCHAS GRACIAS A TODOS LOS QUE COLABOREIS Y A LOS QUE NO LO HAGAN, TAL VEZ NO SE LES TENGA EN CUENTA.

BUENA TEMPORADA Y A DISFRUTAR MUCHO.

ENFERMEDADES DE LA CIRCULACION (Varices - Ulceras - Flebitis - Arteriosclerosis...)

Visita: Viernes y sábados

C/. Cervantes, 7, entlo. - Tel. 44 16 74
TORTOSA

DR. MIGUEL LLOPIS GARCIA
ANGIOLOGO - CIRUJANO VASCULAR

TV Philips Video Philips Videojuegos Philips

ADQUIERALO EN
MONTSIA RADIO

Ulldecona

PHILIPS

